

Nový pavilon se pacientům otevře na podzim

Stavba zbrusu nového ambulantního pavilonu Hemato-onkologické kliniky Fakultní nemocnice Olomouc došla v červnu do svého cíle. Pavilon za 160 milionů korun vyrostl v jižní části nemocničního areálu, v sousedství Dětské kliniky. Pacientům se otevře už letos na podzim.

OLOMOUC

Součástí stavby je deset vyšetřoven, pět odběrových míst, výkonová místnost, dva denní stacionáře pro podání léčby a transfuzních přípravků a moderně řešené čekárny s dostatečnou kapacitou a odpovídajícím sociálním zázemím. Na moderně vybavené prostory se těší zaměstnanci i pacienti Hemato-onkologické kliniky FN Olomouc. „Jsme nadšení, jak celý objekt včetně interiérů působí velmi pozitivně. Doufám, že to bude pro pacienty i zdravotníky silný impuls, že nový ambulantní pavilon projeví „léčivou sílu“ moderní, promyšlené a funkčně vlnivé architektury,“ konstatuje přednosta kliniky Tomáš Papajík.

Před jeho týmem nyní stojí výzva v podobě dovybavení nového pavilonu zdravotnickou technikou, mobiliářem čekáren a vyšetřoven a informační grafikou. „Navíc máme v úmyslu interiér dotvořit uměleckými díly v rámci nadačního projektu Umění léčby, léčba uměním. To by mohlo umocnit vyznění celého prostoru a pomoci snížit či překlenuj stres, který řada pacientů v době léčby prožívá. Jsem přesvědčen, že pro olomouckou hematologii a hemato-onkologii bude otevření pavilonu představovat zásadní mezník jejího dalšího rozvoje,“ dodává profesor Papajík. Nový pavilon přijde na 160 milionů korun, z toho cca 63 milionů pochází z dotačních titulů. (ank)

Pavilon se pacientům otevře už letos na podzim.

Foto: FNOL

V centru Konice přibyla parkovací místa, řidiči si ale připlatí

KONICE

Parkovací místa. To byl letitý problém, se kterým se museli potýkat řidiči v centru Konice na Prostějovsku. Tamní náměstí jim doposud nabízelo pouze malé parkoviště, po úpravě ale míst přibýlo. Zvedl se však poplatek za stání.

O změně parkování se v Konici rozhodlo už v zimě. Kvůli úpravě dopravního značení nástřiky na vozovce ale bylo potřeba počkat až do okamžiku, kdy se počasí zjara ustálí a dovolí úpravy provést. Dnem D, kdy začala na konickém náměstí platit nová pravidla pro parkování, pak bylo pondělí 4. května. „K parkování je nyní možné využít stání po celém náměstí, včetně navazující ulice Edvarda Beneše,“ popsal hlavní změnu konický místostarosta Jaroslav Procházka. Plocha středu náměstí však zůstala určená pro pěší a stánkový prodej.

Nově bylo upraveno i vertikální dopravní značení, které předtím zakazovalo v urč-

ném čase odbočení k radnici. Průjezd náměstím ale zůstal jednosměrný. „Do zpoplatněné parkovací plochy není zahrnuto stání kolem průtahu náměstím, který je součástí krajské silnice 366,“ podotknul místostarosta a doplnil, že mimo zpoplatněnou zónu je také časově omezené stání vedle nákupního střediska.

Parkovné přes SMS

Změna parkovacího systému se také dotkla sazby za samotné parkování. Ta byla z dosavadní pětikoruny zvýšena na deset korun. „Parkovací poplatek je možný uhradit přímo v automatu na parkovišti nebo prostřednictvím SMS zprávy,“ dodal Jaroslav Procházka s tím, že s dalším rozšiřováním zpoplatněných parkovacích zón se zatím v Konici nepočítá. Pro konické Masarykovo náměstí to ale není poslední změna. Návrh na jeho celkovou proměnu bude brzy představen veřejnosti. (MiH)

Nábřeží se otevřelo veřejnosti

Dobrý přístup k řece, ale i příjemný prostor pro procházku teď Olomoučanům nabízí nová zóna. Povodí Moravy totiž v blízkosti vysokoškolských kolejích na Šmeralově ulici dokončilo stavbu části protipovodňové ochrany v Olomouci. Ve zbylé části stavby pak práce pokračují dle harmonogramu.

PETRA PÁŠOVÁ

OLOMOUC

Povodí Moravy dokončilo část stavby a získalo kolaudační souhlas k protipovodňové ochraně Olomouce v úseku od ulice Šmeralova k železničnímu mostu za třídou Kosmonautů na obou březích řeky. Došlo k rozšíření koryta a díky terénním úpravám se obyvatelé Olomouce dostanou až přímo k řece Moravě. Na nové bermě vznikly cestičky, které kromě procházek umožní obyvatelům Olomouce i průjezd na kole či inline bruslích. Lokalitu vhodně zkrášlují také nově vysazené stromy a keře. „U Envelopy jsme už dokončili finální vrstvy cestíček podél břehu, které budou sloužit jako obslužná komunikace, ale častěji také obyvatelům města pro přístup k řece. V současnosti je již vše osázené zelení, díky které celé území v dokončeném úseku doslova ožilo. Na levém břehu vzniklo zcela nové prostředí, kde byl nově

Dobrý přístup k řece, ale i příjemný prostor pro procházku nabízí Olomoučanům nová zóna.

Foto: Hanácké noviny/Petra Pášová

založen park Kavaleristů. Zatímco pro nás je klíčová vodohospodářská funkce, vytvořili jsme v Olomouci atraktivní městskou zónu,“ uvedl generální ředitel Povodí Moravy Václav Gargulák.

Práce na novém mostě

U Envelopy práce sice skončily, od ulice Šmeralova až k mostu na ulici Komenského se ale dál pracuje. Po demolici povodňové části mostu začali stavěři zakládat nový most. Probíhá příprava výroby nosné konstrukce z oceli, která bude na podzim přes řeku nainstalována. Pracuje se na operách mostu na obou březích Moravy. „Mezi mosty provádíme úpravy břehů a zdí, abychom snížili bermu a odkryli pilo-

tovou stěnu, což je na pravém břehu již vidět. Na ni už budeme pokládat kamenné obložení zdí a dlažbu, čímž odhalíme budoucí podobu náplavky,“ popsal průběh stavebních prací investiční ředitel Povodí Moravy Tomáš Bělaška. Nový most na ulici Masarykova bude ocelový s betonovou deskou, složený ze dvou polí. Jeho celková délka dosáhne 63,3 metru, široký bude 26,3 metru. Předpokládané dokončení celé stavby je v polovině roku 2022. „Most vytvoří společně s náplavkou hlavní dominanty nového nábřeží. Budoucí podoba koryta řeky se už nyní díky dokončenému úseku začíná rýsovat. Rekonstrukce mostu na ulici Masarykova představuje předposlední fázi při výstavbě této etapy

protipovodňové ochrany,“ dodal Václav Gargulák.

Opatření blízka přírody

Zatímco poslední dva roky se protipovodňová opatření na ochranu Olomouce odehrávají v centru města, projekčně se chystá další etapa, která bude naopak probíhat na jižním okraji Olomouce. Tato etapa ale bude mít od stavby v centru velmi odlišný charakter. „Půjde do značné míry o přírodní blízká opatření, v jejichž rámci bude oživena a zhodnocena krajina okolo řeky Moravy na jihu města a vzniknou i nová rekreační místa pro Olomoučany,“ vysvětlil olomoucký primátor Mirek Žbánek. Mimo jiné se vybuduje mrtvé rameno řeky, v jeho blízkosti vzniknou tůňe a přibude nové boční říční koryto.

Za ušatým zázrakem do Zoo

Po nechtěné pauze se v květnu návštěvníkům opět otevřela zoologická zahrada na Svatém Kopečku u Olomouce. Nechybí ani novinky, mezi nimi třeba i nový přírůstek, žirafí holčička Sarifa.

OLOMOUC

Přestože se nařízení související s koronavirem už rozvolnila, v zoo je přesto potřeba některá pravidla dodržovat. Roušky návštěvníci kromě vnitřních prostor už mít sice nemusí, ale dodržovat dvoumetrové rozestupy a používat dezinfekci je nutné neustále. Kromě toho se také preferuje nákup vstupenek on-line.

Zejména děti se pak mohou těšit na vyhlídkovou věž či safarivláček. A hlavně na Lanáček, který částečně podlehl kůrovci a zkázu pak dokonala vichřice Eberhard. Nyní je

Sarifa jde s maminkou na procházku.

Foto: archiv zoo Olomouc.

však Lanáček opět otevřený přímo v prostorách zoo. Tentokrát ne na stromech, ale na samonosných kůlech. Jak uvedl Eduard Hrabalík z Lanového centra, v Lanáčku využili nejmodernější technologie. „Snažili jsme se také najít vodicí linku – nakonec vyhrála inspirace životem včel. Tuto myšlenku chceme dále rozvíjet,“ vysvětlil.

O červnových a zářijových víkendech a svátcích a denně během celých prázdnin návštěvníky také čekají kome-

tovaná krmení, při nichž se dozvědí mnoho zajímavostí ze zvířecí říše. Krmení začíná vždy v 10 hodin u lemura katy a po půlhodinách se pak střídají surikata, gepard štlhlý, klokan rudý se psounem preriiovým, velbloud dvouhrbý, kočkovitě šelmy, vlk Hudsonův, makak červenolící, medvěd baribal a žirafa Rothschildova.

Svět se sice s pandemií na chvíli zastavil, příroda ale nikoli, a tak v zoo čekají na návštěvníky i nová mlá-

ďata. Například hrabáče kapského, kterého lidé oslovují různě: Mimosmšťan, ušatý zázrak, přerostlá krysa, divné prase, ošklivý až krásný, v cestopisech Emila Holuba kutoš, ve svahilštině kukukifiku... Prohlédnout si mohou i mláďata kočkodana husarského. „Ve skupině probíhají menší třídní nepokoje, a tak má mláďe pestré dětství. Věřme, že se ale klidnější dny dostaví a co nevidět se bude prohánět v prostorném venkovním výběhu s ostatními,“ uvedla zooložka Jitka Vokurková.

Věhlasný chov žiraf

Na konci dubna pak šestnáctiletá žirafa Samantha porodila žirafí holčičku Sarifu. Zoo Olomouc je ostatně chovem žiraf věhlasná. Žirafy mají na Svatém Kopečku své místo už do roku 1976 a do historie se dokonce stádo zapsalo jedinečnou událostí. V roce 1999 totiž Veronika porodila dvojčata, která přežila, což se podařilo pouze čtyřikrát na světě. (jej)

Voda odnášela v Šumvaldě auta

PETRA PÁŠOVÁ

OLOMOUCKÝ KRAJ

Vlna solidarity ze všech koutů naší země směřuje na Uničovsko a Šumpersko, do obcí, které zasáhly začátkem června povodně. V Šumvaldu a místní části Břevenec voda postihla přibližně 280 nemovitostí. „Podpora a solidarita je velká, hodně lidí nám pomáhá,“ řekl šumvaldský starosta Josef Šenk.

Lidem z vytopených obcí pomáhají s odstraňováním škod jak krajští hasiči, tak i dobrovolníci. S pomocí přispěla také Charita. Do oblasti hned začátkem června mířily dodávky ošacení, pitné vody nebo hygienických pomůcek. „Hodně sil. Držím pěsti. Malá pomoc. Držte se. Alespoň malý obnos, děkuji

za to, co děláte. Držte se, myslíme na vás.“ I takové byly vzkazy, které dárči připojovali k částkám do veřejné sbírky, kterou vyhlásila Arcidiecézní charita Olomouc.

Také Olomoucký kraj začal hned po povodních organizovat finanční sbírku, která lidem v zaplavených vesnicích na Šumpersku a Uničovsku pomůže s odstraňováním následků povodní. Přispět mohou jednotlivci i firmy a počítá se každá darovaná koruna. „Podle prvotních odhadů způsobily bleskové povodně škody za stovky milionů korun. Například v Šumvaldě je zasažena třetina všech obyvatel. Sběrka bude probíhat celý rok. Předem velmi děkuji všem, kteří se do ní zapojí,“ řekl hejtman Olomouckého kraje Ladislav Okleštěk.

V terénu působilo téměř čtyřicet jednotek, v nichž bylo zařazeno přes 200 hasičů. Zasahovali v Oskavě, Šumvaldu, Dlouhé Louče, Přivoticích a v Uničově a jeho místních částech Nová Dědina a Brníčko.

Foto: HZS Olomouckého kraje

Finanční pomoc můžete zaslat na tyto účty:

Veřejná sbírka Arcidiecézní charity:

číslo účtu: **115-1060670297/0100**, variabilní symbol: **112**

Veřejná sbírka Olomouckého kraje:

číslo účtu: **123-0754200287/0100**

Cyklostezka plná chutí a vůní

Více než devadesát kilometrů dlouhý okruh nabízí zbrusu nová cyklotrasa Ochutnej Moravu. Vede venkovskou krajinou a nabízí nevšední gurmánské zážitky.

ANNA KOCMÁNKOVÁ

OLOMOUCKÝ KRAJ

Turisty na kole omámí vůně a chutí tvarůžků i originálních syrečkových produktů, cyklisty zláká kvalitní čokoládou, zmrzlinou, vynikajícími ovčímí sýry a řadou dalších podomácku vyrobených pochoutek.

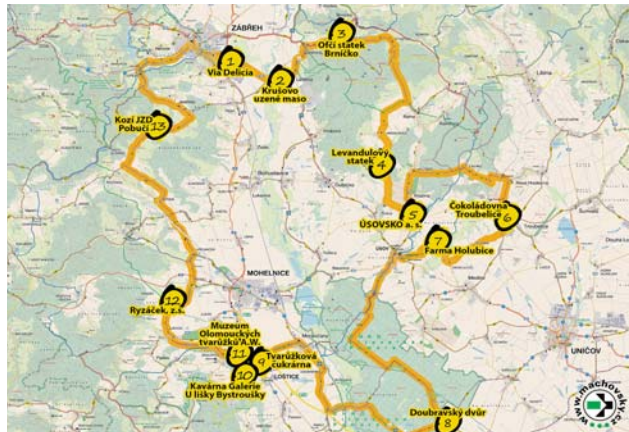
Samotná cyklotrasa tvoří okruh dlouhý 91 kilometrů. Start i cíl je v Zábřehu na vlakovém nádraží, kde je také půjčovna kol Českých drah. „Trasa je však variabilní a každý si ji může zcela přizpůsobit

svým zájmům a možnostem. V terénu trasu najde podle žlutých značek s jejím názvem,“ řekla Jitka Macháčková, manažerka Mikroregionu Mohelnicko.

Pamětní magnetka, jako odměna

Cyklotrasa pak nabízí třináct zastávek. Kromě sportovního výkonu a chuťového i čichového požitku čeká cyklisty safari s hospodářskými zvířaty, sonda do místní historie a tradice nebo krásné výhledy do krajiny. „Soutěživého ducha mohou turisté podpořit sbíráním razítek do hrací karty. Odměnou jim bude pamětní magnetka. Mapu, herní kartu i magnetku mohou získat na každé zastávce, kde jsou na cyklisty připraveni. Trasa je také vybavena dvěma dobíjecími stanicemi pro elektrokola,“ doplnila manažerka Mikroregionu Mohelnicko Lucie Grundová.

Projekt pochoutkové cyklotrasy finančně podpo-

Cyklotrasa nabízí třináct zastávek. Kromě sportovního výkonu a chuťového i čichového požitku čeká cyklisty safari s hospodářskými zvířaty i sonda do místní historie a tradice.

Foto: repro Olomoucký kraj

řil Olomoucký kraj, který na rozvoj turistického ruchu dává miliony korun ročně. „Poznat náš region ze sedla kola je skvělá příležitost pro cyklisty samotáře, rodiny s dětmi a klidně i pro seniory. A pokud se takový výlet doplní právě ochutnávkou místních produktů, je také

zárukou skvělého cestovatelského zážitku,“ dodal Vladimír Lichnovský, uvolněný člen Zastupitelstva Olomouckého kraje pro oblast vnějších vztahů a cestovního ruchu. Více informací najdou zájemci na připravovaných webových stránkách www.ochutnejmoravunakole.cz

Olomoucké parky ožijí hudbou i sportem

OLOMOUC

Filmové projekce, koncerty, vědomostní kvízy pod širým nebem ale i sportovní aktivity. V pořadí už sedmé sezoně nabídne oživení olomouckých parků a dalších veřejných prostranství projekt Univerzity Palackého v Olomouci s názvem Zaparkuj.

Olomoučané se mohou těšit na několikanásobné držitele cen Anděl Lenku Dusilovou či Thoma Artwaye, festival středoškolského umění nebo busking na Floře. Stěžejním formátem akcí pod hlavičkou iniciativy budou i letos Zaparkuj festy, půldenní minifestivaly spojující hudební vystoupení, filmovou projekci a bohatý doprovodný program pro celou rodinu. „Vět-

šina z nich se uskuteční buď na parkánu konviktu, nebo v Bezručových a Smetanových sadech, a to téměř každou středu,“ uvedl koordinátor iniciativy Zaparkuj Ondřej Martínek. Projekt během léta přivítá kapely Billow a Hope Astronaut, písničkářku Amelii Siby nebo Thoma Artwaye a cenami ověřenou Lenku Dusilovou, která vystoupí v prostředí Uměleckého centra UP 23. července. Organizací tým sestávající především ze studentů UP chystá i dva dvoudenní minifestivaly, workshopy a turnaje v ringu a badmintonu. Všechny akce jsou volně přístupné, více informací je na www.zaparkuj.upol.cz nebo www.facebook.com/zaparkuj (ank)

Relaxační okruh nabídne i piškvorky

KROMĚŘÍŽ

Zatraktivnit okolí vodní plochy Šlajza se chystá kroměřížská radnice. Nově by tak měl vzniknout asi jeden a půl kilometru dlouhý odpočinkový a běžecký okruh. „Cílem projektu je vybudovat místo pro pohyb především místních obyvatel v blízkosti domova a nabídnout tak příjemné místo pro aktivní odpočinek. Právě pandemie koronaviru ukázala, že možnost pohybu poblíž bydliště je pro obyvatele Kroměříže velmi důležitá,“ uvedl místostarosta Karel Holík. Součástí projektu je také odpočinkové místo, kde se rodiče i děti dozví něco o přírodě, dále například o nordic walkingu nebo o cvičení s vlastní vahou v přírodě. Informace budou na informačních tabulích, kde bude také mapa celého okruhu. „Na od-

počinkových místech budou například piškvorky, pexeso či jiná hra realizovaná pomocí interaktivní tabule ze dřeva,“ popsal koordinátor městské mobility Martin Gabrys.

Na okruhu může být pomoci mobilní aplikace vytvořen také virtuální závod, který si lidé budou moct zaběhnout kdykoliv a porovnat se tak s ostatními. „Uvnitř okruhu se počítá i s vybudováním dvou veřejných ohnišť, kde se lidé mohou sejit, společně si připravit něco k jídlu a popovídat si,“ dodala vedoucí radničního odboru regionálního rozvoje Simona Prečanová. První změny by lidé měli v okolí Šlajzy zaznamenat během léta, celý projekt by měl být hotový do konce listopadu. Odhadované náklady se pohybují kolem 600 tisíc korun. (paš)

Obce v kraji třídí odpad, známe nejlepší

OLOMOUC

Tradiční soutěž o Keramickou popelnici zná své vítěze. V projektu, jehož posláním je odměnit samosprávy, které nejlépe třídí komunální odpad, byly letos nejlepší Prostějov, Plumlov, Majetín a Ostružná.

Podle Milana Klimeše, náměstka hejtmana pro oblast životního prostředí uvedl, Olomoucký kraj dosáhl na celkové první místo v pomyslném srovnání všech krajů. „Opět jsme překročili republikový průměr v množství vytríděného odpadu na obyvatele za rok. Ocenění má zastupce obcí motivovat k tomu, aby se

snažili třídění odpadů mezi občany maximálně podporovat,“ řekl náměstek hejtmana.

Do soutěže, kterou každoročně pořádá olomoucké hejtmánství se společností EKO-KOM, bylo zapojeno celkem 396 obcí a měst. Hodnotilo se především množství vytríděných odpadů na jednoho obyvatele, počet tříděných komodit na území jednotlivých obcí a měst nebo hustota sběrné sítě.

„I letos mohly obce obdržet ocenění za odpadový počin roku. Odpadový lev je ocenění pro obec, které se díky intenzivní práci na odpadovém systému podařilo dosáhnout

největšího zlepšení. Vítězem této speciální kategorie se tentokrát stalo město Uničov,“ uvedla mluvčí pořádající společnosti EKO-KOM Lucie Müllerová.

V Uničově se třídí stále víc

Město Uničov ocenění získalo za rozšíření svozu tříděných odpadů přímo od rodinných domů. Nový systém město spustilo na začátku loňského roku a dosud se do něj zapojilo 1 248 domácností, které od města do bezplatné zápůjčky získaly nádoby na plast a na papír. „Za minulý rok tak došlo ke zvýšení

množství vytríděného papíru o 20 procent, skla o 23 procent a plastu o více než 30 procent. Konkrétně to znamená nárůst o více než 84 tun separovaných surovin. Současně o 384 tun poklesla produkce běžného komunálního odpadu,“ sdělil mluvčí uničovské radnice Marek Juráš.

Nedílnou součástí ocenění jsou i motivační odměny na podporu odpadového hospodářství, které obcím na medailových příčkách poskytně Olomoucký kraj. Obce si tak mezi sebe v závislosti na konečném umístění rozdělí celkovou částku 325 tisíc korun. (ank)

Hanáčtí tankisté bojovali proti koronaviru nejen cvičením

Zahřát se, pak dřepy u židle, přáslavické kliky se zapažením, taneční výpady ve dvojicích, intervalový trénink a jako závěrečné protažení si dát přáslavický prdeláč. To je jen ochutnávka týdenního menu, které připravili vojáci z Přáslavic na Olomoucku. Tamní 73. tankový prapor se zapojil do online projektu Armády ČR, který během koronavirové epidemie nabízel každý den videa s novou sestavou cviků. Pomoc široké veřejnosti, jak zvládnout stres z nové situace, měla na sociálních sítích velkou odezvu.

PETRA PÁŠOVÁ

PŘÁSLAVICE

Když se poručík Jiří Skácelík o projektu fitness videí dozvěděl, o zapojení dlouze nepřemýšlel. „Líbilo se mi to, nápad se mi zamlouval. Byla to příležitost lidem ukázat, co děláme. Nemohl jsem pomoci na hranicích, byl jsem rád, že se můžu zapojit alespoň takto, jako tělocvikař“, říká náčelník tělesné přípravy 73. tankového praporu v Přáslavicích.

Cvičení na tanku

Nejprve bylo ale důležité si říct, jaké cviky by se v asi dvouminutových videích měly objevit. „Šli jsme na řadu jako šestý prapor a nechťeli jsme být stejní jako ostatní. Naopak, chtěli jsme se odlišit a současně být pro diváky atraktivní. Myslím si, že se to povedlo“, míní mladý muž a přiznává, že natáčení sedmi dílů značně prověřilo jejich fyziku. „Bavilo nás to, nicméně jsme se u toho celkem zapotili, protože se vše nepovedlo

hned na poprvé a cviky se musely opakovat. Vznikl i sestřih nepovedených záběrů, ten je ale schovaný v našem archivu. Byl to zážitek i pro nás“, směje se Jiří Skácelík. Pro diváky byli přáslavičtí tankáři zajímaví nejen zvolenou kombinací cviků, ale taky výběrem rekvizit. Jiří Skácelík spolu se svým kolegou nadrotmistrem Boleslavem Klapuchem totiž při cvičení využili i tank. „Jsme jediný tankový prapor v České republice a tak bylo nasnadě ukázat naši techniku. Myslím si, že to bylo nejen oku lahodící, ale i prospěšné“, uzavírá Jiří Skácelík.

Armáda pomůže každému

Podle velitele 73. tankového praporu podplukovníka Víta Ducháčka jsou ohlasy na videa víc než pozitivní. „Počty shlédnutí na sociálních sítích jdou do tisíců. V případě Facebooku to bylo okolo

Vojáci z Přáslavic připravovali každý den nové fitness video. Zpestřením bylo cvičení na tanku.

Foto: archiv 73. tankový prapor Přáslavice

dvanácti tisíci a v případě Youtube má každý díl více než dvanáct set shlédnutí, první dokonce přes čtyři tisíce. Celý projekt Fitness s vojáky má zatím velký úspěch, doplňuje velitel. Projekt pokračuje a všechna videa jsou na sociálních sítích stále přístupná.

Maraton fitness videí začali 17. března chrudimští výsadkáři, po nich se zapojili členové Hradní stráže nebo třeba letci z Čáslavi. „My jsme se chtěli zaměřit na domácí cvičení, aby bylo vidět, že i doma se dá

cvičit zajímavě a moderním způsobem“, vysvětluje Vít Ducháček a současně připomíná, že tento projekt je jedním z mnoha, které Armáda ČR má. „V květnu se část příslušníků našeho praporu vrátila z mise v Mali. Pomáháme na rakouských a polských hranicích, plníme úkoly v rámci integrovaného záchranného systému v oblasti asistenční služby Policie ČR, také jako mobilní odběrové týmy a teď jsme ale chtěli ukázat, že pomůžeme opravdu každému.“

Hanácký pluk a tank T-34

Tankový prapor není jedinečný pouze svojí tech-

nikou, vysokou mobilitou, vysokou ochranou, vysokou palebnou silou, ale hlavně svými lidmi. „Jsme tým srdcařů, kteří tvoří jednu velkou rodinu. Prapor začíná u první osádky 1. tankové rotý a končí na pozici staršího sběrače raněných praporem obvazistě“, říká velitel Vít Ducháček a připomíná, že přáslavický prapor má předchůdky, kteří byli součástí Hanáckého pluku. „V červenci 1848 se vojáci účastnili bitvy u Somacampagny, kde při povzbuzování na bitevním poli zástupce velitele pluku podplukovník Friedrich Sunstenau

von Schützenthall zvolal: „Hanáci, držte se!“ A právě toto zvolání pak bylo vyšito na plukovní prapor. Vojáci v té bitvě zvítězili“, popisuje Vít Ducháček. Upozorňuje však i na historii relativně nedávnou. Hned za branou kasáren 73. tankového praporu v Přáslavicích totiž stojí nepřehlédnutelná dominantna tank T-34/85. Letos, u příležitosti 75. výročí konce 2. světové války, se přáslavičtí rozhodli dát stroji nový kabát. „Tento stroj je vzpomínkou na všechny vojáky, kteří prošli boji při osvobození republiky“, doplňuje rotný Martin Bartoš, který se na renovaci podílel.

Píchal: individuální příprava mně překvapila

Koronavirus výrazně promluvil i do dvou českých nejvyšších fotbalových soutěží. Naštěstí je jako nižší a mládežnické ligy neukončil, pouze zbrzdil. Před rozvolněním vládních opatření se hráči museli připravovat individuálně. Tak jako útočník druholigového Prostějova David Píchal.

PETR KOMÁREK

PROSTĚJOV, OLMOUC

Na jaře stihl účastník Fortuna národní ligy (oficiální název druhé nejvyšší soutěže – pozn. red.) z Prostějova odehrát jediné soutěžní kolo. V březnovém domácím utkání proti Ústí nad Labem remizoval 1:1. Druholigová premiéra trenéra Pavla Šustry na lavičce hanáckého klubu tak znamenala zisk jednoho bodu. Pak ovšem přišla rázná stopka. Od nemoci COVID-19, za níž stojí stále ještě velmi neznámý typ koronaviru. První zprávy, jež kvůli němu v Prostějově dostali, hovořily o individuálním tréninkovém plánu. „Měli jsme se připravovat,

že brzy zase vyběhneme do zápasů. Potom jsme se bohužel dozvěděli, že se hrát nemohou“, přiblížil David Píchal.

Samostatnou přípravu zvládal bez problému. Bez humorných a úsměvných příhod. „Nic se mi naštěstí nestalo. Překvapuje mě to, protože mám na tyhle situace jinak štěstí“, glosoval s úsměvem devatenáctiletý hráč, jenž se kvůli zavřeným posilovnám snažil hodně cvičit doma.

Když se situace ohledně koronaviru začala zlepšovat, mohli se i fotbalisté pomalu vracet ke společným tréninkům. Prostějovští se chystali nejprve ve dvou skupinkách, po týdnu se spojili dohromady.

Prostějovský fotbalista David Píchal na snímku z roku 2018.

Foto: Petr Komárek/Hanácké noviny

V polovině května pak Šustrovi svěřenci vyběhli k prvnímu přípravnému duelu. Prvoligovou Sigmu

Olomouc zaskočili rozdílem čtyři branky, aniž by sami inkasovali. „Bohužel jsem se zranil a nehrál. Zápas jsem

ale sledoval, hlavně v prvním poločase hráli kluci skvěle. Výsledek tomu odpovídá“, konstatoval Píchal, který už

v kariéře musel čelit několika nepříjemným zraněním.

V květnu se musel věnovat zejména studijním povinnostem, letos totiž maturoval. Původně to přitom vypadalo, že se klasická „zkouška z dospělosti“ uskuteční. Ministerstvo školství uvažovalo o tom, že by studenti závěrečných ročníků středních škol a gymnázií obdrželi z maturitních předmětů průměr známek z posledních tří vysvědčení.

„Z původního návrhu jsem byl nadšený“, přiznal David Píchal. „Když ale později oznámili datum maturit, už mi tak do smíchu nebylo. Na zkoušky se snažím připravovat každý den“, prozradil ještě před konáním maturit.

Druhá fotbalová liga se znovu rozeběhla 26. května. Po nucené koronavirové pauze v ní musí každý z šestnácti týmů odehrát ještě celkem třináct střetnutí. Pokud vše půjde podle plánu, na vyvrcholení soutěže v podobě baráže o postup do první ligy dojde v průběhu července.

Vlastivědné muzeum bude mít nový mobilní sál Václava Havla

Nové výstavní galerie se dočká Vlastivědné muzeum v Olomouci. Mobilní sál by měl vyrůst na nádvoří. „Je to nenápadná stavba, která by ale mohla muzeum i jeho vnitřní prostor oživit a zatraktivnit,“ říká autor návrhu, architekt Miroslav Pospíšil z olomouckého atelieru-r. V rozhovoru však mimo jiné mluví i o tom, jak je těžké moderní architekturu na nejen na Hané prosadit a že je důležité být trpělivý.

PETRA PÁŠOVÁ

OLOMOUC

►Čeká vás projekt ve Vlastivědném muzeu v Olomouci. O co jde?

Jde o částečné zastřešení vnitřního nádvoří muzea. Jde o pavilon, který by vyrostl v části nádvoří a propojil by krčky stávající prostory. Nádvoří dostane nový život, bude možné sedět uvnitř i venku.

►Jak dlouho jej připravujete?

Je to proces, který trvá asi pět let. Narazili jsme na to, že záměr byl v rozporu s regulačním plánem, proto jsme podali v roce 2015 žádost na jeho změnu a loni jsme dostali kladné stanovisko, ovšem s podmínkou, že stavba bude reverzibilní. Takže jsme vytvořili jednoduchý objekt, tvořený z montovaných dřevěných lepených vazníků, opláštěných kovovým sendvičem. Prostor může být jak výstavní, tak i přednáškový, může být zázemím i pro sousední sál Václava III. Navrhli jsme velké čelní prosklené stěny, které se ale dají odsunout, takže přes léto může prostor sloužit jako pergola. Uvažuje se o pojmenování sálu po prvním porevolučním prezidentovi, měl by to být sál Václava Havla. Ředitel Vlastivědného muzea Břetislav Holásek měl k němu osobní vztah. Je to důstojná stavba, uvidíme, zda se to povede.

►Už jsou jasnější obrysy, kdy by se mohlo začít stavět?

Pracujeme na projektu pro stavební řízení, pro stavební povolení. Teď jsme však na památkovém ústavu narazili na názor, který zpochybňuje skutečnost, že půjde o reverzibilní stavbu. Takže jsme v situaci, kdy je na nás, abychom protistranu přesvědčili o splnění tohoto požadavku. Věřím ale, že najdeme společné východisko. Je to nenápadná stavba, skrytá. Myslím si, že by mohla prostor i muzeum jako takové oživit a zatraktivnit. Pokud vše půjde dobře, reálné by bylo stavbu zahájit v příštím roce.

►Dalším zajímavým projektem je rekonstrukce olomouckého Červeného kostela a dostavba Vědecké knihovny v Olomouci nebo hradu Helfštýn...

Vrcholí výběr zhotovitele stavby a domníváme se, že stavba Červeného kostela by mohla vypuknout v červenci. Je to komplikovaná stavba, spíš hodinářská práce se spoustou složitých

nomicky hodně nevdečné a zabere to spoustu času. Pro investory je proto jednodušší stavět stavby, které úředníky nějakým způsobem uspokojí a nejsou s nimi žádné problémy. Jsou to rychle investované peníze bez starostí. Ale architektura vyžaduje přesah, energii a hodiny času v dialogu se všemi partnery.

Bez toho by nikdy nestála třeba Eiffelova věž a řada dalších moderních budov. Když chcete vytvořit něco atypického, dřív nebo později se to většinou setkává s negativní reakcí. A je na nás, architektech, abychom ji prolomili. Když si je člověk jistý, že je koncept správný, nemůže neuspět.

►Názory veřejnosti mnohdy bývají velmi kritické. Třeba jak to bylo u diskuse nad Středoevropským fórem Olomouc (SEFO).

Hrad Helfštýn se po opravách dočkal řady nových prvků.
Foto: vizualizace atelier-r

To ano, diskuse sama o sobě je skvělá, horší většinou je, když není žádná. Dnes jsou všechny nové stavby hodně o komunikaci směrem navenek. V případě SEFA si lidé okolo projektu byli tak jisti kvalitou a jedinečností návrhu, že si mysleli, že to budou vnímat stejně všichni ostatní.

Ale nepočítali s tím, jak to může vnímat například laická veřejnost a pak byli zaskočení mírou a formou odmítnutí. Není to o tom, že by v Olomouci byli hloupí lidé, ale město je nastavené jinak, než třeba Praha a Brno, kde je silná skupina architektů a designerů a architektura je vnímána jinak. Olomouc je v tomto směru hodně konzervativní a není zde obecné povědomí ani poptávka po kvalitě architektury. Stále ale doufám, že SEFO bude, a ne v nějaké okleštěné kompromisní, bezpohlavní podobě.

►Jak si Olomouc stojí v otázce architektury a nové výstavby?

V nedávné době bylo ve městě několik atraktivních proluk zastavěno a vesměs špatně. Ulice Uhelná, Hrnčířská, to jsou naprosto podprůměrné věci. Je to ale proto, že to byly alternativy přijatelné pro úředníky města a zejména Památkového ústavu. Alibisticky naplňují parametry

územního a regulačního plánu, které jsou pro místo předsané, ale to, že návrh je naprosto podprůměrný, už nikdo neposuzuje. Úředníci se alibisticky schovávají za to, že nehodnotí kvalitu architektury, často jim chybí erudice. Nekvalitní realizace snižují hodnotu města. Město se pyšní kvalitní historickou architekturou a tu lze exponovat realizací soudobé architektury špičkové úrovně. Místo toho novodobé stavby často inklinují k historizujícím rozpačitým bezpohlavním balastům. Opatrnost, alibismus, snaží se neudělat chybu, to vše směřuje novodobé stavby ve městě do šedivé letargie. Smutným příkladem jsou také urbanistické celky nově vznikající bytové zástavby. Vznikají přehuštěné

Miroslav Pospíšil (*1964)

Narodil se v Olomouci. Absolvent Slovanského gymnázia v Olomouci a stavební fakulty VUT v Brně. Soukromé projekční činnosti se věnuje od roku 1992.

lokality plně průměrných a podprůměrných domů pro bydlení, bez základní občanské vybavenosti, bez venkovních ploch např. pro sportovní využití. Přestože plánovitý a koncepční rozvoj v Olomouci stále chybí, vnímám, že se ve městě situace mírně zlepšuje.

►Kopíruje Haná Olomouc? Našel byste nějaké pozitivní příklady?

U každého města je to individuální. Pracovali jsme v Prostějově a měl jsem dojem, že tam mají odborníky, kteří dokáží kvalitu nějakým způsobem hlídat, a přestože je to menší město, lidem na tom, co se tam staví, i víc záleží. Obecně si ale myslím, že vzniká dost kvalitních privátních projektů, rodinných domů nebo vil. Lidé mají možnost cestovat, vidí, jak to vypadá jinde a snaží se to přenést do svého prostředí. Zatím trochu pokulhává veřejný zadavatel, který mnohdy neřeší zástavbu s architekturou, ale vypíše obchodní soutěž, aby ušetřil peníze. Tam

je to pak loterie, na koho zadavatel narazí.

►Veřejné soutěže jsou pro vás zajímavou prací? I proto, že se můžete poměřit s konkurencí?

Soutěže obecně jsou přínosné. My si vybíráme soutěže podle tématu a dle naší pracovní kapacity. Historicky jsme se účastnili několika soutěží, ale paradoxně se naše vítězné návrhy nikdy neuskutečnily. Navzdory tomu, že výsledek soutěže může být někdy trochu diskutabilní, jsou soutěže důležité. Pro účastníky soutěží je dobré mít srovnání s konkurencí a pro investora může být dobré i to, že může kombinovat různé nápady a podněty. Obec a města by měly více vypisovat soutěže o návrh, to samozřejmě platí i pro Olomouc. Město sice nemá peníze na to, aby něco stavělo, ale mohlo by najít peníze na to, aby se prostřednictvím soutěží pokusilo najít urbanistické a architektonické řešení významných lokalit, které ještě nejsou zastavěné. Třeba se podaří objevit potenciál místa, který zatím zůstává v pozadí obecného vnímání, k samotné zástavbě může dojít později. Diskuze nad tématem může otevřít různé názory na řešení problémů, což se pak může zúročit v následných fázích příprav.

►Co vás čeká, na čem zajímavém budete ještě pracovat?

Ve Zlínském kraji pracujeme na studii nové nemocnice ve Zlíně a v Olomouci chystáme privátní projekt novostavby vysokoškolských kolejí na ulici Kašpara. Poptávka po studentském bydlení je poměrně velká. Budou to jednotlivé buňky, garsonky, každá o asi pětadvaceti metrech čtverečních. Fungovat by to mohlo nejen pro vysokoškoláky, ale i pro mladé lidi jako startovací bydlení. Příští rok by se mohlo začít stavět.

Vlastivědné muzeum v Olomouci se dočká částečného zastřešení vnitřního nádvoří. Pavilon by mohl sloužit výstavám i přednáškám.

Foto: vizualizace atelier-r

Cholina jako typická hanácká vesnice. Nově ji ozdobí luční kvítí

Jmenují se SeniorDance Cholina alias BabaGang, je jich devět, osm z nich je už prababičkou a dohromady mají letos přesně 640 let. Taneční kroužek seniorek však není v Cholině na Litovelsku jedinou zajímavostí. Obec láká na i na Hanácké muzeum, tradiční hody ale taky se stará o zeleň. Letos dokonce poprvé vyseli i luční kvítí.

PETRA PÁŠOVÁ

CHOLINA

Šikovné seniorky z Choliny na Olomoucku měly vystupovat na zahájení turistické sezóny 2020 v Litovli, na hodech v Náměšti na Hané nebo na cholinském Sousedském posezení. Jenže plány jim změnil koronavirus. Na své první letošní vystoupení tak zatím čekají. „Zatím jsme od února neměly zkoušku a všichni už se těšíme na společné setkání a secvičnou. Doufáme, že v červnu bude první trénink, holky jsou natěšené,“ usmívá se starostka Choliny Kamila Navrátilová.

Zrušené kulturní akce

Kvůli koronavirovému onemocnění a vládním opatřením v Cholině zrušili celý kulturní program. „Čekalo nás Sousedské posezení, které je tradičním setkáním všech občanů, napříč generacemi, v Sokolské zahradě. Rozhodli jsme se, že ho uděláme příští rok ve větším. Zrušili jsme i pálení čarodějnic nebo dětský den. V srpnu ale máme hody, a to je prozatím jediná akce, se

kterou počítáme,“ vysvětluje starostka. Od začátku června je tak alespoň otevřené Hanácké muzeum. „Ve spolupráci s naším Národopisným souborem Cholinka budeme v letošní sezóně dělat i krojované prohlídky. Návštěvníci se budou moct těšit na zajímavé scénky ze života Hanáků. Tím bychom chtěli prohlídky Hanáckého muzea ozvláštnit. Zájem o muzeum je, dokonce nám už s předstihem volal i jeden příměstský tábor, že k nám výlet plánují. Uvidíme jen, jaká budou opatření,“ říká Kamila Navrátilová.

Slavnostní kroj

O tom, že cholinské Hanácké muzeum má věhlas, svědčí i to, že lidé do něj věnují řadu zajímavých věcí a expozice se tak neustále rozšiřuje. Nově tak je k vidění téměř kompletní bednářská dílna, kterou dovezli z Dolan u Olomouce. Přibyl ale i šrotovník na obilí se stabilním motorem, pluhu, kočárek Liberta, akumulární kamna z poloviny minulého století nebo umývací toaletní stolek. „Máme z toho radost. Pamětníci si přijdou

SeniorDance Cholina alias BabaGang má devět členek, osm z nich je už prababičkou a dohromady mají letos přesně 640 let.

Foto: archiv obce Cholina

na své, zavzpomínají si, že už ty věci někdy někde viděli a ty mladší zase překvapí, k čemu sloužily,“ pokračuje starostka. Velkou radost má ale z hanáckého kroje. „Psal mi pán, že má kroj po mamince, který nechala šít její maminka. Rodina pochází ze Slatinic, ale odstěhovala se do Prahy a kroj byl léta nevybalený v krabici. Byla by škoda se ho zbavovat. Zvlášť, když je kompletní i se slavnostní zástěrou. To se jen tak nevidí,“ usmívá se.

Luční kvítí ve vesnici

Nově v Cholině opravili pomník obětem první a druhé světové války. Suchou zídku

okolo něj dělali řemeslníci způsobem, který se v obci používal už v dávné minulosti. „Je skládaná z kamenů a jedná se o techniku, která z obce pomalu mizela. Tak jsme se rozhodli s její pomocí revitalizovat místní pomník. Kameny jsme měli z jiné akce, kde nám zbyly, teď jsme je mohli alespoň využít. Technika je to poměrně náročná a není ani úplně levná,“ vysvětluje Kamila Navrátilová. Přidává, že by chtěli pokračovat v péči o veřejnou zeleň a novinkou je i to, že do ostrůvků u chodníků zaseli celkem padesát druhů lučních květin. „Věřím tomu, že to bude hezké, že to naši hanácké

obci bude slušet a lidem se jarní i letní pestrobarevnost bude líbit,“ míní. O zeleň se v obci ostatně starají dlouhodobě, vysazují ovocné aleje, a dokonce plánují takzvaný Pasport zeleně obce. „Jde o zpracování údržby veřejné zeleně s inventurou stromů, včetně plánu jejich obnovy. Je to podrobná dokumentace zeleně, jde nám o to, abychom s půdou dobře hospodařili, abychom uměli zeleň obnovit,“ doplňuje.

Čekání na signál

Ne všechno se však v Cholině úplně daří. „Co se týče negativ v rámci občanské vybavenosti, bude to časem

zajištění zdravotní péče přímo v obci. Je zde soukromé zdravotní středisko, kde působí praktická lékařka pro dospělé i dětská lékařka. Zubní ordinace byla před nedávnem uzavřena, lékařka v důchodovém věku odešla a zatím se nenašla náhrada,“ vysvětluje smutně. Obyvatele obce současně trápí i nedostatečný signál mobilních operátorů a prakticky dosavadní nulová možnost s tím něco dělat. „Ale ani tady nebudeme skládat ruce do klína a zkusíme všechny možné a dostupné cesty, jak fungovat jako tradiční, ale rozvíjející se obec v 21. století,“ uzavírá Kamila Navrátilová.

V Seničce čistí vodu pomocí rybníků

Na Olomoucku ojedinělý systém čištění odpadních vod mají v Seničce u Litovle. Vedle mechanicko-biologické čistírny tam postavili i dva biologické dočišťovací rybníky. Ty nemají jen praktickou funkci, je to i vytvoření plochy nové přírody a hlavně zadržet vodu v krajině a zpomalit její odtok do recipientu Blaty. Seničtí si místo oblíbili i pro relaxaci.

SENIČKA

Čistírnu odpadních vod se dvěma rybníky najdeme kousek za obcí, podél toku říčky Blaty. „Od devadesátých mezi zastupiteli převládal názor udělat tlakovou kanalizaci, postupem času jej ale změnili a pustili jsme se do spádové oddílené kanalizace. Předešli jsme tak poruchám a dalším nákladům, zatím se nám systém osvědčil a za dva roky fungování nemáme žádné problémy,“ popisuje starosta obce Jiří Matoušek.

Udržet vodu v krajině

Se systémem mechanicko-biologické čistírny odpadních vod se dvěma biologickými

kými dočišťovacími rybníky jsou seničtí na Olomoucku jediní. „Čistírna vodu vyčistí a ta pak teče do dvou vedlejších rybníků. Ty mají za úkol vodu ještě dočistit. Slouží také jako přírodní prvek, okolí je osázené dřevinami a rákosem. Je to relaxační místo, lidé tam chodí na procházky, jsou tam kachny, volavky, raci, chodí tam pít polní zvěř a žáby pořádají koncerty. Chtěli jsme jít s přírodou, pozitivně pozměnit krajinu,“ vysvětluje starosta a přidává i další projekty, které myslí na zadržení vody v krajině a současně před ní i místní, v případě potřeby, chrání. „Ve směru od Vilémova a Cakovy plánujeme vybudovat záchytnou nádrž, „U zámku“

v obecním lese. Rozlohou jde o dílo velké jeden až dva hektary, zachytili bychom do ní veškerou přívalovou vodu, která se vytlívá z koryta a dělá nám problémy,“ popisuje starosta. Přínosem by podle něj bylo také to, že by voda zůstala v lese a mohla pomoci i vodomilným zvířatům, rostlinám a stromům. „Projekt je před schválením, chtěli bychom na konci roku žádat o dotace. V obci už dvě retenční nádrže máme a obě se v minulosti významně osvědčily. Při přívalových deštích ochránily obydlí,“ upozorňuje Jiří Matoušek.

Prázdná škola opět ožila

Velkou změnou v Seničce pak prošla tamní škola. Po více než deseti letech se totiž opět otevřela a zaplnil ji dětský hláhol. „To je radostná zpráva. Loni jsme museli rychle zareagovat na možnost zřídit dětskou skupinu. Podařilo se nám to a 4. ledna se dětská skupina Modřínek otevřela. Jsou v ní děti od jednoho do čtyř let,“ říká starosta. Dětská skupina nabízí dvanáct míst a kapacita je do posledního zaplněná a to nejen místními dětmi, ale také těmi

V Seničce najdeme zajímavou technickou památku. Protipovodňová zídka byla postavená v roce 1849, a její autoři se inspirovali v Itálii, kde Češi bojovali.

Foto: Hanácké noviny/Petra Pášová

z okolních obcí. Zájem byl velký. „Garantem je sdružení Aktiv+ ze Senice na Hané, budova se opravila, je nový chodník a chystáme i výměnu oken a dveří. Díky dětem, když jdou na procházku, obec pět ožila,“ usmívá se starosta spokojeně.

Muzika pro dobrou náladu

Tak jako jinde, i v Seničce se prali s koronavirem. Co se

roušek týče, o ochranu místních se postaraly tři šikovné švadlenky. „Nechali jsme šít pro všechny obyvatele plátně roušky, řešili jsme to hned v počátcích. Několik zdejších šikovných žen se do toho pustilo a zásobily celou vesnici. Ještě máme nějaké uložené,“ popisuje Jiří Matoušek. Vládní nařízení pak zamíchala i s kulturním kalendářem. „Vždy jsme měli hodně akcí, ale nevíme,

jaká budou další nařízení, takže je těžké něco plánovat. Proto bude dění v letošním roce v obci slabší, určitě se ale budeme snažit zachovat hody. Jsou vždy poslední pondělí v srpnu, muzikanti chodí po obci a před každým domem zahrají. Při určitých opatřeních bychom rádi tuto tradici, která nikdy nebyla zastavená, zachovali. Chceme lidem dát trochu radosti,“ uzavírá. (paš)

Historie zemědělství nejen na Hané

4.

V roce 1931 se uvádělo, že Morava je „velmi způsobilá pro pěstování ovocného stromoví“. „V pozeňované Hané se zde daří všem ovocným druhům“. Avšak zdejší roviny se více využívají pro pěstování polních plodin, a to zejména řepy cukrové. Díky tomu bylo ovoce známo pouze na zahrádkách. Snahou bylo toto změnit a „začalo se zakládat větší množství ovocných sadů“. Dnes se dozvíme více o jednotlivých odrůdách některých druhů ovoce, které se pěstovalo na střední Moravě. Popis jsme ponechali v jazyku našich předků.

Jabloň na střední Moravě

Jabloň je jedna z nejstarších známých pěstovaných ovocných dřevin u nás. Dokládá to nález čtyř semen jabloně na sídlišti v Mohelnici z období pozdní doby kamenné (přibližně 3 500 let před Kristem). Dále v Hlinsku u Lipníka byl nalezen fragment malvice. Jednalo se o dochovanou neúplnou polovinu. Na základě toho-

to nález se odvodila pravděpodobná velikost plodu 21-22 mm. Význam jabloně dokládá také řada lidových názvů tohoto ovoce, které se používalo ve středověku, například rakúská, vinná, vlaská, meduná, čičiřná, vrbová, šípková a řada dalších.

Mezi často pěstované odrůdy jabloní v regionu Hané na začátku minulého století patřila Parména zlatá zimní. Byla známa například v okolí Loštic. Neměla zde zvláštní nároky na polohu. Nacházela se na rovinách i ve vyšších polohách. Nedařilo se jí pouze na zahradách, které byly vystaveny vydatným studeným severním větrům. Pokud byla na takových lokalitách, měla zde zakrnělý růst, velkou náchylnost na choroby a následně brzo odumírala. Na začátku minulého století byla na střední Moravě novou odrůdou, která se velmi rychle šířila do všech oblastí, mimo horské. Pěstovala se na všech tvarech, od zákrsků až po vysokokmeny. Velkou oblibu získala také díky tomu, že velmi brzy začala rodit. Jako nedostatek se uváděla náchylnost k rakovině. Velkým problémem byla její velmi malá odolnost k mšici krvavé. U Parmény zlaté zimní se uvádělo, že je nejvíce náchylnou odrůdou jabloní k tomuto škůdci. Dalšími škodlivými činiteli netrpěla. Pouze na vlhkých polohách trpěla „plísňovitými chorobami“. Dozrávala na přelomu září a října. Na trzích byla velmi ceněna a uvádělo se, že je „chuti výborné“. „Prodává se výhradně jako čerstvé ovoce, které poptávce ani nestačí“. Tomu také odpovídala tržní cena „za 100 kg se platilo o 6-8 korun více než u běžných méně ceněných odrůd“.

Pro srovnání uvádíme zkušenosti z Olomoucka, kde se jí nejvíce dařilo v humózních, mírně vlhkých půdách. V tomto kraji byla známa pod názvem Zlatá reneta. Nepěstovala se zde v produkčních sadech, ale v zahradách, stromořadích u silnic a také na návších. Jako vysokokmen vytvořila velkou korunu, ale

měla tvar jehlanu. Nebyla citlivá na mrazy. V roce 1916 vlivem sucha a napadení listovými mšicemi plody zakrněly. Na větvích byly pouze chumáče plodů, velikosti lískového ořechu. Sklizeň, oproti jiným rokům, byla velmi malá. Avšak jednalo se o výjimečný rok. V jiných letech plodila pravidelně a hojně.

Také hrušky

Ve středověku nebyla jabloň mezi jádrovinami na trhu zdaleka tak dominantní jako dnes. To dokládá, že v tomto období bylo u nás zřejmě více odrůd hrušek (a to 17) než jabloní, kterých se uvádělo pouze 9. Názvy hrušek se uváděly: píchaličky, kdulky, kuzeletky, zimňatky, zelenky, prznice, skorodře, makóvky, tajky atd.

Na Prostějovsku se pěstovala odrůda hrušky Solanka. Byla pouze v zahradách. V produkčních sadech se nepěstovala. Velmi rozšířený byl její lidový název Vavřinka. Uvádělo se, že „strom roste velmi bujně, velmi úrodná odrůda“. Pěstovala se výhradně jako vysokokmen a na podnoží „pláněti“. Velkou oblibu si získala pro svoji dlouhověkost. Výjimkou nebyly stromy starší více než 50 let. Plod byl střední velikosti, barvy žlutozelené. Konzumní zralost byla na přelomu srpna a září. Dužnina byla sladká a šťavnatá, kořeněná. Mezi konzumenty byla velmi oblíbená, protože se „rozplývala na jazyku“. Tato obliba se také odrážela na ceně a dobové materiály uvádí „na trzích byla velmi dobře placená“. Vzhledem k tomu, že nebyla vhodná pro skladování, „hojně se používala k sušení“.

Z peckovin mirabelka

V sadech se pěstovaly samozřejmě také další druhy ovoce. Byla to například Mirabelka Nancy. Uváděla se jako nejrozšířenější mirabelka na severní Moravě, a to zejména v „kraji Zábřežském“.

Tehdejší odborné prameny uvádí „nebylo zde snad zahrady, kde by nebyla vysazena“. Oblibu dokládá další tvrzení „vedle domácí švestky zde byla nejoblíbenější slivoní“. Mezi ovocnáři byla známa pod lidovým označením „sladký špendlíček“. Pěstovala se jako polokmen nebo vysokokmen. Jedním z důvodů její obliby byla její dlouhověkost, která se uváděla 40-50 let. Sklizeň probíhala již v polovině srpna. Zákazníky byla žádaná, a tak „veškerá produkce byla uplatněna na domácím trhu“.

Jednotlivé druhy ovoce jsou také léčivou rostlinou. Jak je v tomto směru využívali naši předkové, o tom si budeme povídat v dalším pokračování.

František Muška
Antonín Muška
Anna Mušková

Použitá literatura je k dispozici u autorů.

MIRABELKA NANCY.

PARMÉNA ZLATÁ ZIMNÍ.

Obce hledají způsob, jak šetřit pitnou vodou

Napouštění bazénu a zalévání zahrad pitnou vodou zakázaly některé obce v Olomouckém kraji. Důvodem je sucho a pokles hladiny podzemních vod. V Hněvotíně na Olomoucku chtějí napouštět bazény pomocí pořadníku.

PETRA PÁŠOVÁ

HNĚVOTÍN, LUKÁ

Používat pitnou vodu k napouštění bazénů, zalévání zahrad a zahonků nebo k mytí aut zakázali hněvotínští zastupitelé v dubnu. Rozhodli stejně, jako už několik posledních let. „Zákaz vyhlášíme proto, že máme problém se zásobováním vodou. Přibýlo zhruba sto padesát rodinných domů, je tady i řada provozoven, kdy některé mají až abnormální spotřebu podzemní vody, tak sto kubíků denně. Proto máme pro-

blémy,“ vysvětlil hněvotínský starosta Jaroslav Dvořák s tím, že v minulosti čerpali okolo 120 kubíků vody, dneska je to však okolo 70 nebo 80 kubíků.

Voda do bazénu na pořadník

Hněvotín se s nižším stavem zásob podzemních vod potýká dlouhodobě. Starosta poukazuje na to, že s nárůstem počtu obyvatel přibýlo i bazénů. Aktuálně jich je asi 115 a proto hledají další řešení. „To je složitá věc. Na jedné straně je to už tro-

chu standard, lidé si postaví dům za několik milionů a bez bazénu si to neumí moc představit,“ pokračoval starosta. Obec tak zvažuje, že na příští rok připraví speciální systém. „Aby nezkolabovalo zásobování vodou, asi uděláme nějaký pořadník majitelů bazénů a domluvíme se s nimi, kdo bude kdy napouštět. Většina z nich už bazény na jaře vyčistí a jen dopustí, a právě to bychom se snažili nějakým způsobem řídit tak, abychom jeden den napustili tři bazény a další den další, aby nám nezkolaboval systém,“ vysvětlil Jaroslav Dvořák.

Zalévání dešťovou vodou

Přidal, že řada místních má dnes už vybudované i retenční nádrže a plastové zásobníky na dešťovou vodu. „Je dobře, že se lidé učí hospodařit s dešťovou vodou, a naopak šetřit

normální vodu. Co se ceny vody týče, zatím nezdrazujeme, nechali jsme ji stejně. Ale musíme spíš přemýšlet nad tím, jak to zabezpečit. Zakázat plošně bazény je asi hloupost,“ zamýšlel se starosta.

Opatření v obci nedaleko Olomouce platí vždy od dubna do října. „Je to každoroční věc, hledáme však sami i nějaké opatření. Požádali jsme o dotaci ze Státního fondu životního prostředí na posílení vodojemu. Na dotaci jsme ale nedosáhli a tak se do toho pustíme z vlastních prostředků. Připojení nového vrtu uděláme letos a zřejmě příští rok bychom zvětšili vodojem,“ dodal hněvotínský starosta.

Opatření jsou potřeba

Od dubna mají stejnou vyhlášku taky v Luké na Olomoucku. „Jakmile se udě-

Řada lidí využívá k zalévání dešťovou vodu.

Foto: ilustrační foto

lalo hezky, lidé vyrazili na zahrádky a během víkendů jsme najednou zjistili, že máme ve vodojemu velký deficit. Proto se okamžitě vydalo doporučení, aby lidé omezili spotřebu, hlavně při zalévání zahrádek, aby nenapouštěli bazény. Voda u nás je, ale není na to, aby se s ní plývalo,“ sdělil sta-

rosta Luké František Lakomý. I podle něj odběr vody souvisí s nárůstem obyvatel. „Lidé si na opatření zvyknou. Kontrola? To neuhlídáte, to je jen na lidech. Nikdy bychom se nedopracovali k nějakého konkrétního výsledku, jen bychom lidi naštváli. Požádali jsme občany, aby byli vůči sobě ohleduplní,“ doplnil.

Tepláke

PETR LINDUŠKA

Kerése deň - meslim bela sobota - sem přešil z dopoledni směne a protože v soboto odpoledne do práce jož nendo, přeměšlel sem, co bodo dělat po obědě. Stojim o okna a zamešleně čochim ven, dež vtem mě to trklo. Sakra, deť je tam tak krásně! Sice je prvního unora a teoretické be měla přejit hromničná zema, kerá be měla bet vlezna a otravná. Bévale pré hromniční zeme, keréch se bále hlavně cegáni, protože jak kočovale, moc jich pře ni pozmrzalo. No, včel je iná doba a naši spoluobčani se nebojijó ničeho, natož zeme. Ale normální to není. Tak mě napadlo, že bech mohl napompoval svy kolo a jet se

nekde kósek projet. Škoda sedět doma, dež venko je němiň deset stopňu. Jak sem si osmeslel, tak sem e odělal. Nabidl sem toto možnost e své nédražši polovičce, ale ona pré, že né, že má jakóse práco o šeciho stroja. Dobře, nevadi. Oblíkl sem se do cyklistickyho, vzal sem si e bundo, abe mně nebel zema a vejel sem. Pojezdil sem trocho, ale že sem na tem dlóho neseděl, jak mě rozbolela řet, že jo nemám osezenó, obrátil sem to po hodince a pul k domovo. Přejedo dom, spoceně, jak dvírka od chliva, veslečo mokry hadre a honem pod sprcho. Paráda! To je na tem sportování néhezči. Závěrečná sprcha. Velezo z vane celé rozradostněné, jak se mně ten vélet e ta sprcha

vevedle a - bác ho! Óplně sem strnol hrúz. Tepláke. „Kde só moje tepláke?“ Moje veti mose-lo bet fakt hodně zófaly, protože zmíkl z vedléši cimre e manželčen šeci stroj. „Kde só m o j e t e p l á k e ? Eš t ě p ř e d h o d i n ó a p u l t o t b e l e ! “ N e z n a l é č l o v ě k b e m e s l e l , ž e m á m e d o m a p s a b a s k e r v i l s k y h o . „ K d e b e b e l e , v p r a č k e ,

jož zaváněle“, odtošela ta moja. „A co si mám včel oblicit? Šak je zema, nemužo toť přece litat v trenclich!“ Muj akcent mosel skoteč-ně přepominat neotěšeno situaco přeněmenšim bezdomovca. Take sem ale nešťastné bel, deť sem si nemohl oblicit svy milovany, pohodlny, černy a holt stálém nošenim aji trošičko smradlavy tepláček! Všimle ste si, chlapi, jak majó takovy situace naše žensky vechetany? Zatimco me sme na pokrajo zešileni, že si nemáme co oblicit, one se pototelně osmivajó a tajak boheně pomste se chichó vašemo zófalství. Já vim a óplně to citim, že veožela mé nepřetomnosti k temo, abe mně zničela zbetek dňa, tém, že my zlaty tepláček vhodila do pračky. Ten zbetek dňa bode k nepřechkáno. Než se to vepere. Než to oschne! Eš t ě o p u l d e s á t ě v n o c e j e r v o n a s e b e a j a k s ó e š t ě t r o c h o v l h k y , s t o d i j o j a k p r a s e . „ T o n a t o b ě d o s c h n e . “ S p i s o v a t e l I v a n K r a u s , k e r é k d e s e n a p s a l p o v i d k o s t ě m t o n á z v e m , j o n e z a t a j i l p ř e d m ó b a b ó . T a j o p ř e h l t a l a a d o d n e š k a s e j i ř e h n i . A d ě l á t o z r o v n a t a k , j a k t a m a m i n k a t e h o I v a n a . N a v l i k á m ě d o n e o s c h l ě c h h a d e r , e d e ž d o b ř e v i , ž e j á t o N E S N Á Š I M ! ! ! „ M i l á č k o “ , n a s a z o j o l a s k a v é a m i r n é t ó n , a b e c h j i o k á z a l , ž e s o f o r m á t , k e r é o d n i s n e s e ó p l n ě v š e c e č k o , „ d e ž s ó t e d a t e m o j e z a m i l o v a n y t e p l á k e v p r a č k e , b e ť t a k m o c l a s k a v á a m i l o s t i v á a p r o z r a d ě m n ě , e š l e p a k n e m á m e š t ě j e d n e . J á m á m t a k o v é d o j e m , ž e s e m k d e s e d á v n o j a k y s e n á h r a d n i m ě l . “ „ N o j a s n y , ž e m á š , v e m s i j e a n e z l o b . “ „ A l e j á s e m s e p t a l , e š l e b e s m n ě n e p r o z r a d i l a m i s t o j e j i c h ó k r e t o , v i š , ž e v t é t o

domácnosti žejo teprv šte-reatřecet let a eště sem neproníkl do tajemství našech harmar.“ „Hledé, Šmudlo“, odpovídá mně zas jakémse zprofanovaném citátem. Já bech e hledal, ale dež nevím ani přebledně mistečko tepláčiho hnizda, je to pro mě marné boj. Zkóšim posledni pokus o obměkčení své milované a ptám se naposlade, kde teda asi bech měl hledat. Ten posledni pokus bévá jak šňurka o záchoda. Jak za ňo zatahnete, sposti se to. Na hajzliko voda, z manželke zas celé vodopád slov, nadávání, všeměcho a pohrdání. Jak muže tolik let žet s někým, kdo si není schopen ani zapamatovat, kde má náhradni tepláke! Jož neodpovídám, protože debech řekl, že náhradni só proto, že je nenosim tak často a kdo si po šterech letech nenošení má pamatovat, kde só oloženy, jož be te řeče nevzale konca. A to se levko přende k temo, kdo toť dře jak kuň a kdo jenom lušti sudoku a žere a spi. A to já nechco, protože je mně jasny, kdo je o nás ten névic na světe otáhané - já to néso. Většeno si pomeslim: „Šak počké, až tě bode toli, co mně, so zvědavé, co bodeš říkat potom“, ale nahlas neřekno nic. Neriskojo. Natahojo si te hnusny, blby, nevetáhaný a nepohodlny NÁHRADNI tepláke a držim hobo. Celé zbetek dňa po mně není nic, protože nemužo dospat neděle. A na drohé deň stávám o sedmi, namistě toho, abech si poležel a polenošel. Nalačno zdrhám do prádelke, caplojo za šňuro a strhávám z ni te svy ňu, ňu, ňu, česty a voňavy od Lenóro, moje TEPLÁKE!

Malá galérija sloviček

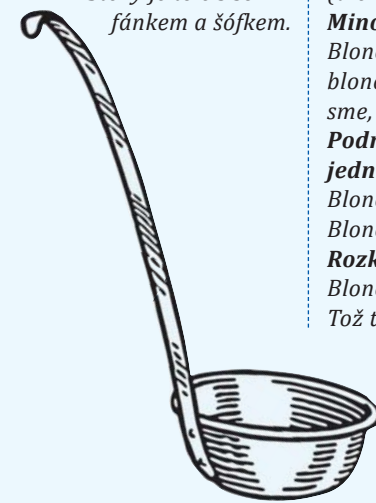
ŠOFAN

Meslim si, že témo slovičkem nikeho z vás nemužo zaskočet. Ja debeste bele Nehanáce, to be belo neco inyho. Ale šofan če šofánek znáte všeci, jak to čtete. Šofan je taková ta nádoba, do keré se plkne kos malte a zednik drža ho v levé roce, pravó z něho nabirá to malto lžecó a házi na zeď, če nekde inde. To je šofan. Pak je ale eště šofánek. Je to vlastně to samy, akorát menši a poožévá se v kocheni. Nabirá se něm polivka, máčka a iny věce k jidlo. No a pak je eště šofek. Ten je zdaleka névětši z menovaných pomucek. Béva na dvómetrové hulce a vebirá se něm soché záchod - latrina. Všecke tře vepadajó skoro sténě, ale já bech jejich poožeti radš nezaměňoval.

Šofan je rod možské a skloňoje se levko podlívá vzoro hrad:

Šofan, bez šofano, k šofano, pro šofan, šofane!, o šofano, se šofanem.

Stény je to e s šofánkem a šófkem.

BLONCAT.

Neznalé našeho jazeke be se včel mohl zašklibět. Není to nakonec nejaky zvracení? Né, vážení, s tém to nemá nic společnyho. Občas každé z nás nekde bloncá. Stane se, že čekáte na rande a milovaná osoba nikde. Máte čas nazbet a nevite co s něm. Tož bloncáte od vélohe k vélohe, od obchodo k obchodo, od lavečke k lavečce. Flákáte se, nodite se a chodíte od ničeho k ničemo. Bloncáte. Najedno je z člověka, keré furt jenom spichá, bloncadlo. Bloncaja, můžete dělat všelejaky věce. Můžete si piskat, že zpívat, můžete telefonovat, že třeba hrát na mobilo Tetris. O bloncání se dá dělat kdecó.

Tož si probloncáme toto pěkný sloveso:

Já bloncám (ale e blonco), te bloncáš (ale e blonceš), on bloncá (ale e blonce), Me bloncáme (ale e bloncem), ve bloncáte (ale e bloncete), oni bloncajó (ale e bloncó !).

Minolé čas:

Bloncal sem, bloncalš, bloncal (-a, -o), bloncale sme, bloncale ste, bloncale.

Podmiňovací způsob je jednodoché:

Bloncal - bech, bes, be. Bloncale - besme, besbe.

Rozkazovací způsob:

Bloncé! Bloncete!

Tož tak.

(pl)

Konec světa

PETR LINDUŠKA

Spomináte na paniko, keró prožel svět? Dnes je temo skoro navlas asi osm let. Říkalo se, že jož ledstvo želo až moc let, a že v roko 2012 nemělo be bet. Že pré konec světa přende, znělo prorocvi. Podle Máju pré to vende, to pré každé vi. Boháči a potentáti kryte stavěle, abe hroznó katastrofo v klido přežele. Zásobe si odělale, jak to jenom šlo. Kdopak za to ale mohl, že to nevešlo. Zeměkóla oddechla si, dež skončel ten čas. Jenom ledstvo otrnolo, je to pruser zas. Všeci vime, co je z Čine, za nic nestoji. Aidso ani rakovine svět se neboji. Ledi pešni só jak sviňa, četři zrovna tak, Pánaboha na nebesich muže trefit šlak. Je to pořád' dokolečka - potopa, če mor. Člověk ale všecko přechká, a Hanák, ten gór. Dneská vládne světem šerém nová panika, zasaženy čínskim virem ledstvo zaniká. Vekopojem potravine, móko, cokr, sul, pak se pěkně zamknem doma. A kdo né, je vul. Řeknite mně, jak mám čelet této záhobě. Nijak. Že pré stačí noset róško na hobě.

Vo tem ohnivym chlapovi o Velimova

PETR LINDUŠKA

Pověst z knihy Tož tak

Bábinka Nemravova, co křtila gořilko, pré zvostala štajf, dež oviděla Ohniváka, jak si to štrádaje okolo Skalky. Prosimvás - z čeho? V dobách, kde se všelejaky potvora a bubáce promenádovale leduť pod voknama, že be béal vrcholem hruze takové nevinné fajermón? No, možny to koneckoncu je, ale co dež to belo trocho jináč? Šak bábinka nemosela bet zrovna bábinka, ale pěkná hospodská, kerá si oměla ožet ževota. Deť právě proto take zvostala sama a dež na ňo přešle tóhe, neměla žádné problém se zháněním šekovnyho chlapa. Ona se vlastně menovala Čížkova, ale právě proto, že bela veselá a na každýho se hezke smála, dež mo nosela to pančovanó gořilko, si jo pár zavistivých tetin, co měle jož svy nélepši leta dávno za sebo, meze sebo překřtilo na Nemravovo.

A jak to belo s tém ohnivým možem? Možná, že zrovna takle:

Bela právě sobota a Maryna Čížkova měla nabitě lokál. Teda lokál - bela to spiš jenom taková věci sednice, co jož na dědině. Tam se nejaké velké sál neožev. Ale o to belo v té hospudce ótolněš a chalopnici si porócele

jedno pivo za drohym. Do toho decky zazdile nějakó dobroto - néčastěš vajsko a nebo domáci gořilko z hrošek. Jož tehda měl Velimov vehlášenó palirňo a e dež si hodně ledi pálelo doma, přece jenom z té obecni tekla jakáse lepší.

Maryna se otáčela jak oměla. Jak jož sem řekl, nebela to žádná bábinka, ale ani žádný nevejuchany děvčesko. A dež na ňo přešlo mrňóskání, bela z ni hotová dračece. A právě v to soboto na ňo to mrňóskání přešlo. Pro dnešek si vebrela Francka Malénkovyho. Nebelo divo, Francek bel pěkné chlap, odělané, svalnaté a svobodné. Jedinó vado měl. Dež na něho přešla žižeň, nevěděl, kde přestat. Bel schopné vepit putyko a dež ho nekdo pozval dom, mohl se rozlóčet ze všeckéma zásobama piti. Malének bel jak bezedné a sósedi o něm tvrdile, že má vešamotované pajšl, protože na něm nigdá nebelo poznat, kde jož má opico. V ževotě mo nebelo zle z chlasto a jedno za čas nechal v hospudce všecke penize co měl. Ja -- a take bel tak trocho chomóť. Za celé večir, co na něho Maryna dělala očeska, si teho ani jedno nevši-

ml. Nakláníla se před něm jak oměla nélepše, okazovala mo všecko co měla nēpěkněšiho, ale Francek bel jak dob. „Přece to nevzdám, bubáko jakése“, říká si hospodská. Vemeslela si, že ho trocho tó gořilkó oblbně a pak ho akorát lehko olovi. Lila to do něho vrchem dolem, ale Malének dělál čest' té pověsti o šamoto ve svym žalódko.

Ponocné odtróbil pulnoc a štamgasti se začale pomalinko zdvihát a tróset dom. Take Francek stal od stola, a že teda bode platit. „Francko, po tobě já peníze nechco“, osmála se na něho Maryna, „te debes chtěl, mužeš mě zaplatit jináč...“ No nebodo to protahovat. Tak dlóho do milyho chlapa hočela, až se mo konečně jož rozbřesko v lebeni. „No ja, Maryno, ale dež já so tak trocho nesmělé...“ povídá ten halama. A tak mo nalivala té nélepši pančované gořilke tak dlóho, že nakonec e to nesmělost' zahodil a zvostal tam přes noc. Hospodské se to náramně zalébilo. Bel to přece jenom kos chlapa, ten Fanóš, a tak ho zvala eště mockrát. Mosim fict, že e on bel náramně spokojeně a oževal si až až. Jenomže všeckyho dobryho

do časo, jak se říká. Jednyho krásnyho večera, dež se obá mladi zas chestele, že si bodó pod peřenó o čemse vekládá, stala se taková nehoda. Francek jak bel zas napité, chtěl si leža v lužko po tym vékono zapálet. Vetahl veržino, otevřel krabičko serek a škrkl. Jenomže to neměl dělat. Jak bel eště napité a celé nabobtnalé z té všecké gořilke, málínko si řehl. Těžké pálenkové dech se zetkal s plameněm té serke. Šťuklo to, blafo to a na jedno hoří peřena. V to rano bel chasnik střizbě a pokóšel se ten plameň ohaset. Šlo to ale těžko. Od peřene chetle záclonke, na keréch si Maryna decky hrozně zakládala a oheň se rychlo šířel dál. Obá venášele hořici věce ven, abe nedě bože nezhořela celá chalopa. Tak běhale celé zbetek noco. Ledi slešele divné cvrkot a tak velizale rozespali ven před chalope. Viděle oheň a v jeho záře běhajícího chlapa. Tak to vite, to bel hned' z chodáka Francka Fajermón. V nekeréch to zanechalo veleké dojem a tak vznikla ta pověst' o ohnivym chlapovi. Dneská jož nikdo nevi, že to bel akorát amant hospodské Maryne, kerymo se tak zapalovale létka.

Folklór jako silně návykový koníček

Hanácký folklór je pro mnoho lidí láska na celý život. O to, aby hanácké lidové písně, tance, zvyky a tradice nezmizely z lidového povědomí, pečují kromě mnoha národopisných souborů a lidových muzik také Hanácký folklórní spolek. Aktuální koronavirová situace postihla i jeho národopisnou činnost. A právě o tom v rozhovoru mluví Honza Žůrek, člen rady Hanáckého folklórního spolku a umělecký vedoucí Hanáckého mužského sboru Rovina.

ZITA CHALUPOVÁ

PŘEROV

► Jak se současná situace podepsala na chodu spolku?

Na jednotlivých členech spolku se krize nejspíš podepsala prakticky stejně jako na všech ostatních – museli dbát o zdraví své i svých blízkých, stali se učitelé a učitelkami u sebe doma, k tomu všemu pracovali a snažili se vše zvládnout ekonomicky. Ve vztahu k folklóru šlo ale o paralýzu. Téměř čtvrt roku byly zrušeny veškeré nácviky a zkoušky tanečních

souborů i muzik, odpadla veškerá veřejná vystoupení a každoroční programy, okresní a krajská kola tanečních a zpěvákých přehlídek, v naprosté většině letos zmizely i hromadnější, souborové projevy lidových tradic. Například vynášení smrtky, hrkání, obchůzky s Jidáší, Velikonoce, stavění a kácení májky.

► O kolik akcí jednotlivé soubory přišly?

Do konce května muselo být zrušeno zhruba třicet akcí členských souborů Hanáckého folklórního spolku. Další

Koronavirus folklór paralyzoval. Téměř čtvrt roku byly zrušeny veškeré nácviky a zkoušky tanečních souborů i muzik, odpadla veškerá veřejná vystoupení a každoroční programy, projevy lidových tradic. Foto: archiv Honza Žůrek

ale ještě budou následovat, protože by nás za běžné situace od června čekala festivalová sezóna, uskutečnit se tak nemohly nebo nebudou moci Slavnosti kroje, sečení luk, přerovský folklórní festival V zámku a v podzámčí, tradiční Hudební Pavlovice V. Drábka, Kralecky klebece nebo festival Lidový rok ve Velké Bystřici.

► Čeho je vám nejvíce líto?

Kromě celkového „spánku“ kulturního života mě nejvíce mrzí odložení letošního Mezinárodního folklórního festivalu Strážnice, kde právě tento rok měl národopisný region Haná hrát jednu z hlavních programových úloh. Zhruba sto třicet účinkujících se od září 2019 připravovalo na reprezentaci našeho kraje před desítkami tisíc nadšených folkloristů, pro tento účel vznikl i velký „hanácký lidový orchestr“. Budeme se ale těšit o to víc na rok 2021, kdy by se celý program měl ve Strážnici skutečně odehrát.

► Budete některé akce pořádat v náhradních termínech?

Vyloženě náhradní termíny zpravidla neplánujeme. Akce většinou rušíme bez náhrady, někdy přidáváme informaci, že se festivaly nebo velké události přesouvají na příští rok, to především proto, aby bylo divákům jasné, že o program, na který jsme je v rámci propagace už lákali, nepřijdou.

► Jak se plány změnily na druhou půlku roku, tedy za předpokladu, že epidemie skončí a opatření se budou stále uvolňovat?

Věřím, že se nám podaří folklórní život na Hané opět rozvíjet, budeme všichni zdraví a druhá polovina roku už proběhne podle původních plánů. Samozřejmě se to ale netýká akcí, o jejichž odložení nebo zrušení bylo rozhodnuto dříve.

► Co se bude konat v nejbližším termínu?

Určitě bych rád pozval na Jízdu králů do Doloplaz, která se koná 4. a 5. července, na tradiční hody po celé Hané, Hanácké slavnosti v Prostějově, které jsou v termínu od 12. do 13. září nebo Setkání Hanáků v Olomouci 28. září.

► Myslíte, že se vám podaří dodržovat všechna nařízení? Například často zmiňované rozestupy?

Samozřejmě, všechna nařízení budeme při pořádání akcí pro veřejnost dodržovat a věřím, že i návštěvníci připadnou drobná omezení pochopí. Tanečníci i muzikanti rozestupy bez potíží zvládnou, vždyť všichni víme, jak bohatý a prostorově výrazný je hanácký kroj nebo statný muž z Hané...

► Úplně vyloučeny jsou zatím asi taneční zábavy. Měli jste nějaké v plánu?

V tomto směru nejspíš dojde jen k dílčím úpravám programů hodových slavností. Většina tanečních zábav nebo balů se u nás většinou

odehrává v zimním období, takže ty zatím nijak měnit nemusíme.

► Jak probíhala komunikace mezi členy souborů v době přísných opatření? Mívali jste třeba video zkoušky?

Jednotlivé folklórní soubory tvoří velmi pevnou komunitu, v podstatě v souboru nebo muzice má každý člen svou další rodinu. Takže i přes zákaz skupinových zkoušek jsme byli všichni v kontaktu telefonickým, e-mailovým, dokonce i na poštovní pohlednici došlo. Videozkouška pro tanečníky ani muzikanty v úvahu nepřipadala, přinášelo by to asi víc problémů než užitek. Synchronizace a zkrácení zvuku, prostorové vnímání pohybu, choreografické postupy. Na druhou stranu se každý z nás v tradičním čase pravidelných zkoušek snažil oprášit taneční pásma nebo texty a melodie aspoň sám doma. Všem nám aktivní folklór chybí, je to silně návykový koníček.

Honza Žůrek, člen rady Hanáckého folklórního spolku a umělecký vedoucí Hanáckého mužského sboru Rovina. Foto: archiv Honza Žůrek

Mladý král na svou jízdu už trénuje

Už po devětatřicáté se Doloplazy oblečou do slavnostního. Začátkem července bude vesnicí projíždět mladý král se svou početnou skupinou. Tradiční Jízda králů nabídne i koncert skupiny Hradišťan.

PETRA PÁŠOVÁ

DOLOPLAZY

Přípravami na folklórní akci se doloplazský Národopisný soubor Olešnica zabývá už od loňského podzimu. Z kraje roku organizátoři ještě domlouvali zahraniční hosty, měly přijet soubory z Mexika a Asie, ale nakonec musely dohody zůstat v šuplíku. „Během koronaviru jsme vůbec nevěděli, jestli Jízda králů bude nebo ne. Čekali jsme na poslední chvíli a až koncem května, s přícházejícím rozvolněním jsme se rozhodli, že se do příprav pustíme naplno. Samozřejmě s ohledem na to, co bude možné,“ řekl

vedoucí souboru Miroslav Bílek.

0 krále není nouze

Celý letošní program se tak musí přizpůsobit aktuální situaci. Řada českých souborů totiž nemohla standardně trénovat, proto do Doloplaz ani nepřijedou. „Bude to klasická jízda, jen folklórní odpoledne bude možná svou skladbou o trochu chudší. Ale myslím, že něco zlé je pro něco dobré. Návštěvníci zase mohou ocenit větší prostor pro to, aby se s folkloristy potkali, víc prostoru dostane taky dechová hudba Věrovan-ka a vše zakončíme velmi milým hostem, kterým le-

Jízda králů v Doloplazech je jedinou podobnou akcí z celé Hané, která se koná pravidelně. Za mladým králem a jeho družinou se lidé mohou letos vypravit 4. a 5. července. Foto: archiv Národopisný soubor Olešnica

tos bude Hradišťan s Jiřím Pavlicou,“ pokračoval vedoucí souboru.

Král, který letos, v ženských šatech a rudou rúží

v ústech, usedne na koně, je už ale jasný. Bude jím třináctiletý Josef Malíček. „Problémy při výběru krále nemáme, dorůstá nám ge-

nerace malých tanečnicků. Letos bude tancovat dokonce osm nových párů tanečnicků, kteří se teprve začínají seznamovat s dospělou

choreografií,“ pousmál se Miroslav Bílek.

Každoroční královská jízda

Jízda králů v Doloplazech je jedinou podobnou akcí z celé Hané, která se koná pravidelně. Letos se do kroniky souboru zapíše už po devětatřicáté. „Naše Jízda králů je nejsevernější, další se konají v Kojetíně a Bezměrově. Tematicky ale mají blíže ke králi Ječmínkovi a pověsti o něm, my spíš směřujeme k pověsti okolo Matyáše Korvína a honění krále,“ vysvětlil vedoucí souboru Olešnica. Přidal, že jde o lidový zvyk známý spíš z jižní Moravy a Slovácka. „V historických pramenech se ale uvádí, že se jezdil i na Hané. Zásadní rozdíl je ten, že zatímco Slovácko folklórem jednoduše žije, na Hané jej udržují spolky a lidé, kteří jej mají rádi,“ doplnil.

Josef Mánes byl malíř Hané

Vyslovíme-li jméno Mánes, vybavíme si jeho typické dětské postavičky z cyklu ročních období, kalendářní desku Staroměstského orloje se symboly zvěrokruhu a náměty dvanácti měsíců a samozřejmě postavy Hanáků a Hanaček. Josef Mánes, český malíř, grafik, ilustrátor by v květnu oslavil dvousté výročí narození. Byl častým hostem na zámku v Čechách pod Kosířem na Prostějovsku, které nazval svým druhým domovem.

HANA BARTKOVÁ

ČECHY POD KOSÍŘEM

Josef Mánes se narodil 12. května 1820 v Praze v malířské rodině. Otec Antonín byl známým malířem-krajinářem, malování se věnoval i jeho strýc Václav a sourozenci Amálie a Quido. Při studiích na výtvarné akademii se seznámil s Bedřichem Silva Tarouca, pozdějším národním a spolkovým činitelem v Brně.

Stali se celoživotními přáteli. Bedřichova matka, hraběnka Leopoldina rozená Šternberková, poznala Mánesův talent a doporučila ho k provedení výzdoby hlavního sálu zámku v Čechách portréty rodu. Úkol to nebyl snadný a pracoval na něm několik let. Na zámek směřovala také jeho první cesta v roce 1846, aby posoudil situaci a umístění prvních obrazů. Namaloval šest velkých pláten rodových pří-

Josef Mánes

slušníků a sál také doplnil dvěma naddveřními obrazy – portréty Karla VI. a Marie Terezie.

Čechy pod Kosířem jako druhý domov

Další krátká zastávka patřila Čechám pod Kosířem v únoru roku 1849 po návratu z říšského sněmu v Kroměříži, kde maloval podobizny

členů sněmu. Mezitím zažil těžkou životní ránu. Sestra Amálie vyhnala z domu těhotnou služku Fanyňku Ščovičkovou, kterou velmi miloval a nikdy se z toho nevzpamatoval. Přišel nejen o ni, ale i o dceru Josefinu.

V říjnu 1849 přijel do Čech pod Kosířem na pozvání abbé Bedřicha a pak tam začal jezdit častěji. Našel tam klid pro svou práci, uznání, porozumění i materiální zajištění. Majitel zámku August Alexander Silva Tarouca a jeho manželka paní Gizela byli ctiteli umění a sami také malovali.

Skicář plný Hanáků

Mánesův skicář se začal plnit kresbami různých žánrů, portréty, zátiší s květinami, pohledy na krajinu, objekty zámků, staveb, žudrů a k tomu samozřejmě Hanáky a Hanačkami. Hanák ve vysoké vydrovce, Marina Šťastná, Hanačka ve fěrtochu, Hanačka s rukama v šorci a další. Zachytil při tom každý detail, například, kožený pás ozdobený hvězdičkami z husích per, vyšívaní na flanelce, široký krajkový obojek či vázání šátků s typickými záušnicemi. Josef Mánes také radil panu hraběti při úpravách zámekské kaple. Architekta Ignáce Vojtěcha Ullmanna doporučil pro návrh zámecké oranžérie. Mánes ji potom vyzdobil aliančním erbem rodu. V roce 1864 umírá paní Gizela a pan hrabě se zakrátko znovu oženil s Helenou hr. Kálnokyovou. K ní už Josef Mánes tak nepřilnul

Švadlenka, nejkrásnější obraz v hodnotě deset milionů korun. Foto: repro archiv VMO

a objevily se u něj psychické problémy, na zámek už přestál jezdit. Zemřel 9. prosince 1871 v náručí sestry Amálie po těžké nemoci.

Mánesovo dílo dnes

Po rekonstrukci zámku v Čechách pod Kosířem a zpřístupnění veřejnosti v roce 2016 můžeme Mánesovo dílo poznat v rámci prohlídkové trasy. V posledních dvou letech bylo rozšířeno

o expozici kreseb s lidovou tematikou v Mánesově altánu v parku a o kresby určené pro šlechtické mecenáše. Jedná se o unikátní sbírku Mánesových maleb, které vznikaly přímo na zámku nebo v souvislosti se zdejšími pobyty. Josef Mánes se podle slov historika Jana Kühndela zapsal do našeho regionu jako „Malíř Hané, hluboký znalec její duše, apoštol jejího kraje a oslavovatel jejího života.“

SuperStar udělá z neznámého člověka, kluka na fotce

Je to už sedm let, co se muzikant Martin Šafařík stal jednou z tváří televizní pěvecké soutěže Československá SuperStar. Diváci jej tehdy poslali až do finálové dvanáctky, kde svou cestu ukončil na čtvrtém místě. Díky televizi ale nastartoval hudební kariéru a lidé jej dodnes poznávají. Aktuální díly soutěže sledoval a měl i své favority.

UNIČOV

Na své působení v pěvecké soutěži vzpomíná Martin Šafařík neustále a prý jen v dobrém. „Soutěž mi pomohla v mnoha směrech a prakticky není dne, kdy bych si aspoň na malou chvíli na tu dobu nevzpomněl. Byli jsme jedinou velkou bandou plnicí si svůj sen. Žádná rivalita a hodně jsme se navzájem podporovali. Pak se naše cesty rozešly a každý se začal věnovat svým projektům,“ vzpomíná na televizní soutěž Martin Šafařík.

Muzika je tvrdý chleba

Pro rozjezd kariéry je podle něj televizní soutěž velkým pomocníkem. „Pro mě se SuperStar stala pomyslným odrazovým můstkem, koncertuji prakticky dodnes. Z neznámého kluka se stane člověk, kterého lidé po-

znávají na ulici, chtějí s ním selfičko nebo si jeho hudbu jen tak pustí na CD. To je přece skvělé! Pochybují, že bych toho docílil bez této soutěže. Možná ano, ale byl by to běh na dlouhou trať,“ zamýšlí se. Přiznává však, že konkurence je v hudební branži velká. „Je to tak. Konkurence je velká a festivaly nejsou nafukovací. Ačkoliv má spousta hudebníků ostré lokty a někteří jdou přímo přes mrtvoly, je v českém showbusinessu ještě spousta přátelských lidí, kteří jsou otevření spolupráci. A takto by to mělo být. Jsme přece všichni na stejné lodi a nějaké boje jsou pro mě naprosto nesmyslné,“ přidává.

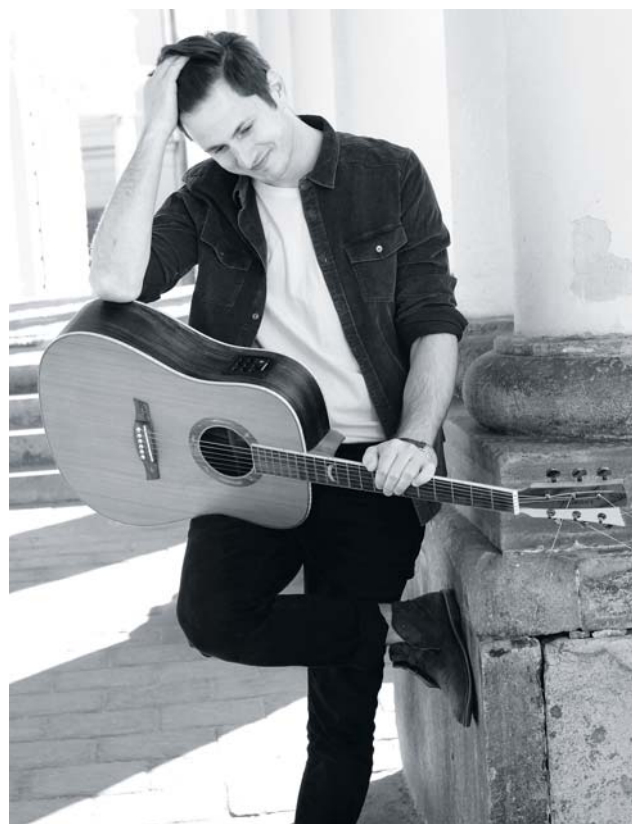
Vzpomínky nikdy nevymaže

Letošní SuperStar Martin Šafařík poctivě sledoval, ostatně, jako všechny předchozí.

„Vždycky se přitom vrátím do minulosti a oživím krásné vzpomínky. Rozhodně je na co vzpomínat, tato soutěž pro mě je, byla a vždycky bude důležitou součástí mého života. Někteří mí kolegové o jejich působení v soutěži nechtějí ani slyšet, ale přece to nejde z paměti vymazat. A já osobně ani nemám důvod,“ říká. Aktuální ročník podle něj nabídl několik zajímavých lidí a skvělých talentů. „Bylo tam pár zajímavých lidí a skvělých talentů. Mě osobně zaujala Dianka Kovalová svým dokonalým hudebním projevem a lidskou čistotou. Také mě bavila Lucka Bikárová a její bezprostřednost. Její hlas je ve vysokých tónech famózní. Pamatuji si, že jsem s ní na jedné akci v minulosti vystupoval, když byla ještě dítě. Už tehdy lidem z jejího vystoupení padala brada. Je prostě skvělá,“ hodnotí některé soutěžící. O porotě pak míní, že v některých chvílích byla dost přísná, především pak její dámská část.

Sliby chyby

Kdyby se mohl vrátit o několik let zpět, přiznává, že některé věci by dnes udělal jinak. „Hned po skončení

Muzikant z Uničova Martin Šafařík nastartoval svoji kariéru díky televizní pěvecké soutěži. Foto: archiv Martina Šafaříka

soutěže bych nenaletěl slibům známých českých vydavatelství, z nichž většina nábořem dalších a dalších umělců netvoří jejich kariéru, nýbrž odstraňuje konkurenci pro ty své stávající

umělce. Asi bych už nikdy nepodepsal šílenou smlouvu, která vás jen svazuje a dělá z vás ovci ve stádu,“ říká Martin Šafařík otevřeně. „Teď jsem ve svém hudebním rozhodování volný

a svobodný a můj manažer mě do ničeho netlačí. Takže až nyní si opravdu plním sen, který jsem si vysnil, ale nemohl ho realizovat těsně po soutěži v období té největší slávy,“ doplňuje.

Splněný sen

Za svůj úspěch považuje každý odehraný koncert. Každý z nich je pro něj příležitostí a výzvou. „Za největší úspěch ale určitě považuji vydání mého alba, které je pro mě takovým prozatím prvním dítětem. Vlastně jakákoliv pozitivní odezva je pro mě určitým osobním úspěchem, ať jsou to třeba vyprodané vánoční koncerty v rodném Uničově, spolupráce s různými umělci, každá moje nová píseň nebo videoklip, zájem fanoušků nebo zájem médií,“ říká Martin Šafařík. Aktuálně se má skvěle a hodně času tráví s kapelou ve studiu. „Studio je v okolí krásné přírody, v bezprostřední blízkosti mají výběh koně. Takže je to vedle práce mnohdy i skvělý relax. Připravujeme nové písně a v období koronakrizy jsme společně odehráli i pár online koncertů. Byl to tak jediný způsob, jak udržet kontakt s publikem,“ dodává. (ank)

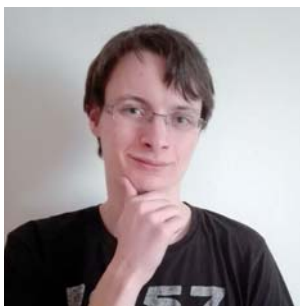
TIME-OUT PETRA KOMÁRKA

Těžká zkouška
pro hanácké kluby

Koronavirová krize zadržovala s rozpočtem řady hanáckých sportovních klubů. Nehrály play-off, přišly o podstatné zisky ze vstupného. V návaznosti na výrazně omezenou či předčasně ukončenou sezonu musely začít šetřit a přistoupit třeba ke snížení hráčských platů.

Nyní se situace ohledně pandemie koronaviru postupně čím dál lepší. Prvoligové a druholigové fotbalové kluby si tak na grémiu odhlavovaly pokračování soutěží. Pokud opět výrazně nepromluví COVID-19, bude Česko znát fotbalového mistra, vítěze poháru, postupující do pohárové Evropy z ligy i sestupující. Přejme si všichni, ať to opravdu klapne!

Bez rozdílu sportu si ovšem hanácké kluby budou muset projít těžkou zkouškou. Mnohde dost možná půjde o boj o holou existenci. Záležit tak bude hlavně na sponzorech – soukromých firmách, městských kasách a krajském rozpočtu – jak se k finanční podpoře klubů postaví.

Je jasné, že doba je složitá a kluby se budou muset uskromnit (což se většinou již stalo). Nicméně příspěvky od sponzorů teď budou mít zásadní vliv na úroveň sportu v hanáckém regionu. Každá koruna se bude hodit.

Klubům mohou pomoci také jejich příznivci. Například tím, že budou nakupovat klubové suvenýry. Koneckonců, s podzimními a zimními měsíci by koronavirus mohl znovu silně udeřit. Tak se proč se nepředzásobit teplým oblečením, jako jsou bundy, šály, čepice, rukavice nebo originální roušky. S jejich pomocí budete lépe chránit své zdraví a ještě podpoříte hanácký sport. Tak směle do toho!

petr.komrek@seznam.cz

Sportovec měsíce

Milan Máčala

Významné ocenění obdržela za svůj celoživotní přínos fotbalu jedna z legend olomoucké Sigmy Milan Máčala. Fotbalová asociace České republiky mu na začátku května udělila Cenu Dr. Václava Jíry.

Šestasedmdesátiletý Máčala, bývalý hráč a trenér olomouckého klubu, si ceny velmi váží. „Vnímám to jako ocenění mé trenérské práce a také toho, že jsem se díky české trenérské škole dokázal prosadit v zahraničí v konkurenci trenérů z celého světa. Pana Jíry jsem si vždy nasmírně vážil, byl to člověk vzdělaný, reprezentativní a velmi zdatný diplomat. Zažil jsem s ním několik výjezdů do zahraničí a musím říct, že byl uznávaný nejen v Evropě, ale i po celém světě,“ citoval jej web sigmafotbal.cz

Fotbalová kariéra Milana Máčaly odstartovala ve Zlíně, tehdejšími Gottwaldově.

Poté působil v Plzni, Vítkovicih a Olomouci. V hanácké metropoli také trénoval, pracoval však i na lavičce pražské Slavie, kyperské Larnaky a Ostravy. S Baníkem skončil v první lize dvakrát po sobě druhý. Za své úspěchy si v letech 1989 a 1990 vysloužil titul československého Trenéra roku.

Po mistrovství světa 1990 vedl českou fotbalovou reprezentaci. Ve 24 zápasech zaznamenal bilanci deseti vítězství, sedmi remíz a stejného počtu porážek. Bez mála 25 let pak koučoval v Perském zálivu. Vystřídal tam šest klubů a šest národních týmů. S Bahrajnem mu o jedinou branku unikl postup na světový šampionát v Jihoafrické republice v roce 2010.

Spolu s Máčalou převzali nejvyšší vyznamenání Ceny Dr. Václava Jíry dlouholetý novinář, publicista a předseda Klubu sportovních novinářů ČR Zdeněk Pavlis a osobnost plzeňského a západočeského fotbalu František Plass.

Cenu Dr. Václava Jíry uděluje fotbalová asociace osobnostem, jež významně přispěly k rozvoji českého fotbalu. Svůj název nese ocenění po záložníku, reprezentantovi Československa a fotbalovém trenérovi a funkcionáři Václavu Jírovi. Cena se skládá ze dvou stupňů – „Velké“ a „Malé“ plakety. (kom)

Legenda Sigmy Milan Máčala s Cenou Dr. Václava Jíry na Andruš stadionu v Olomouci. Foto: facr.fotbal.cz

Hokejoví Zubři překvapili první ligu

Svěřenci trenérů Kočary, Grofa a Sklenáře vyválčili druhou příčku a brali přes sto bodů

Hokejisté Přerova se radují z branky, během 58 kol první ligy jich nastříleli celkem 159. V kombinaci s pouhými 133 inkasovanými góly (druhé nejnižší číslo v soutěži) je dovedly ke konečné druhé pozici. Foto: Jan Gebauer

Historickou sezonu prožili hokejisté Přerova. Za 58 kol první ligy vytvořili nový klubový rekord v počtu získaných bodů. V tabulce dokázaly perfektně sehraný tým Zubrů, ověnčený i několika individuálními oceněními, předčít pouze České Budějovice.

PETR KOMÁREK

PŘEROV

Klíčem k velkému úspěchu se v případě Přerovanů stal tým. Ve druhé nejvyšší české hokejové soutěži se vyhnul výraznějším herním i výsledkovým výpadkům. „Nastolili jsme si cestu a drželi se jí po celou sezonu. V Přerově navíc pravidelně máme nejlepší kolektiv, co jsem kdy v kariéře zažil – a že jsem toho prošel dost,“ liboval si útočník Roman Pšurný.

Společně s partáký Jakubem Navrátilem a Tomášem Doležalem tvořil během sezony elitní a úderný první útok Hanáků. V Kristových letech jej z hlediska vstřelených branek zastihla životní forma. Od září do začátku března, kdy hokejové dění stejně jako další sporty nekompromisně utál koronavirus, se prosadil sedmadvacetkrát. K tomu přidal ještě 26 gólových nahrávek a stal se nejproduktivnějším hráčem Zubrů.

Dvě tváře v All-star týmu

„Sedli jsme si v lajně s klukama. Na přesilovku nám dal trenér mezi kruhy Kubu Kubeše, Jirka Krišl to zase ostřeloval z vrchu. Spoustu bodů jsem nasbíral právě v početních převahách,“ poznamenal zlínský rodák Pšurný, jenž má na kontě i skoro 400 zápasů v extralize.

Po skončení sezony se dočkal dvojnásobného ocenění. Renomovaný server hokej.cz jej vyhlásil nejlepším prvoligovým centrem – i proto, že se mu dařilo na vzhazování.

Poté se dostal i do All-star týmu soutěže.

V něm měl Přerov ještě jednoho zástupce. Brankáře Lukáše Klimeše. Ten na východě Hané chytal formou střídavých startů z brněnské Komety. Skvělými zářehy přispěl k jednadvaceti vítězstvím a všechny své kolegy s maskou trumfnil v úspěšnosti zákroků a průměru obdržených branek na zápas.

Není se tak čemu divit, že sportovní manažeři prvoligových klubů podruhé za sebou zvolili rodáka z Brna nejlepším gólmánem sezony. S Michaelem Petráskem vytvořil Klimeš nejsilnější brankářskou dvojici soutěže. „Byl to jeden z nejdůležitějších faktorů našeho konečného umístění v tabulce. Když jsme měli zápasy, ve kterých se nám nedařilo, gólmán to vzadu byli schopni zavřít,“ vyzdvihl hlavní trenér Zubrů Vladimír Kočara, jemuž výborně pasovala spolupráce

s asistenty Jakubem Grofem a Jiřím Sklenářem.

Přerovské už rok předtím v nelehké situaci dovedl do play-off, ve kterém rozhodnutí stanuli proti Kladnu s Jaromírem Jágrem a Tomášem Plekancem. Letos s nimi dosáhl na klubový rekord v počtu bodů. Za 58 zápasů jich na přerovské konto doputovalo 109. Výsledek? Historické druhé místo.

„Kolik bodů jsme měli, mě ovšem nezajímalo. Spouště fanoušků se na tabulku dívalo hezky, ale nám šlo hlavně o vyřazovací část. Místo sledování tabulky jsme si v sezoně dělali vlastní sérii play-off,“ prozradil odchovanec a bývalý útočník přerovského klubu.

Zrušení play-off první ligy bylo pro Zubry krutou ranou osudu. Vždyť do té doby splnili všechny své dílčí cíle. Dostat se do lepší osmičlenné skupiny na období, kdy se soutěž rozdělí na poloviny, zajistit si přímý postup do vyřazovací fáze, začít ji poprvé od postupu v roce 2015 v domácím prostředí.

Zájem z extraligy

„Už v týdnech před ukončením soutěže jsem cítil, že situace není dobrá. Před zápasy se Slavií a Vsetínem (poslední dva zápasy Přerova

v základní části – pozn. red.) jsme klukům řekli: ‚Mohou to být poslední dva zápasy sezony, pojďme je zvládnout!‘ Liga se musela ukončit, jiná možnost nebyla,“ uznal Vladimír Kočara.

Do extraligy postoupil česko-budějovický Motor. Jediné mužstvo, které Zubry v základní části předstihlo. Jak by dopadl případný střet obou soupeřů v letošním play-off, se už nikdy nikdo nedozví.

O přerovském tažení první ligou však bylo pořádně slyšet. Důkazem se mimo jiné stal i zájem klubů z nejvyšší soutěže o některé hráče. Přerovský odchovanec a autor šestnácti branek a třiceti asistencí Jakub Navrátil se upsal Olomouci. Objev sezony v podobě sedmadvacetibodového obránce Jakuba Kubeše přivedly do svého kádru Vítkovice. Spolehlivý obránář Martin Weinhold bude zase oblékat dres Karlových Varů.

„Kubovi Navrátilovi, Kubovi Kubešovi i Martinu Weinholdovi všichni přejeme, aby jim nové extraligové angažmá vyšlo,“ vzkázal sportovní manažer přerovského hokejového klubu Pavel Hanák.

Uplnulý ročník tak potvrdil, že přerovský hokej má zvuk a kvalitní vizitku.

Nejproduktivnějším Zubrem uplynulé sezony se stal střední útočník Roman Pšurný.

Foto: Hana Řezníčková